

OBSAH

Zázraky dříve a dnes . . . 1

Přečetli jsme
za vás 3

Nepál:
Živá minulost,
mrtvá přítomnost . . . 5

Trojedinost Boha . . .13

Je tato nauka
Písmem svatým?
Svědci Jehovovi17

ZÁZRAKY DŘÍVE A DNES

♥ Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou ukládat ruce a uzdraví je. (Mk. 16:17,18)

♥ Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očisťujte, demony vymíťte; (Mat. 10:8a)

Mnoho dnešních křesťanů je těmito slovy zaskočeno. Kdo jsou ti „kdo uvěří“? Jsou ti „kdo uvěří“ všichni věřící? Můžeme s vírou opakovat stejné zázraky dnes, nebo nám chybí víra? Ať nám odpoví sama Bible.

♥ *Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží. Oni (apoštolové) pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo poturzoval znamením. (Mk. 16:19,20)*

Kdo si pozorně prostuduje Matouše 10:1-8, Lukáše 9:1-6 a 10:1-9, zjistí, že apoštolské dary mělo celkem 83 osob a kromě nich a Ježíše nikdo jiný v Novém zákoně zázraky nekonal. Apoštolské dary ustaly, to však neznamená, že Bůh nemůže zázračně zasáhnout nebo dokonce, že zázraky nečiní. Zůstává otázka, jestli k tomu potřebuje člověka. Lidská touha po uzdravení je přirozená, ale některé bolesti tohoto života nebudou zahojeny nikdy. Všichni musíme zemřít. Církev hrála v minulosti důležitou úlohu nejen pokud se týká fyzického zdraví, ale především duchovního. I dnes potřebujeme služebníky, kteří slouží v nemoci opuštěným a umírajícím. Tato služba však ukazuje zázrak Boží lásky skrze služebníky, kteří netouží po světské pozornosti.

♥ *Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: Je čas rození i čas umírání, ... i čas léčit, ... (Kaz. 3:1-3)*

Dnešní duch doby udělal ze života kult zdraví, krásy a mládí, kterým oslavujeme sami sebe za každou cenu. Sám Ježíš řekl:

♥ *Neboť ten, kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej. Jaký prospěch má člověk, který získá celý*

2 ZÁPAS O DUŠI

svět, ale sám sebe ztratí nebo zmaří? (Luk. 9:24–25)

Někteří jsou schopni upsat duši ďáblu, jen aby se uzdravili a všichni víme, že existují nejen Boží síly. Musíme se dívat za realitu současnosti a minulosti, protože smysl našeho života spočívá v budoucnosti. Pro křesťany platí:

♥ *Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. (Řím. 14:7,8)*

Bůh nemá povinnost předvádět nadpřirozené zázraky, aby nás přesvědčil o své existenci a svrchovanosti.

♥ *Kdo z vás může jen o píd' prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? Nedokážete-li ani to nejmenší, proč si děláte starosti o ostatní? (Luk. 12:25,26)*

V Bibli máme mnoho nadpřirozených Božích zásahů skrze Ježíše Krista a apoštolů. Mnoho křesťanů usiluje o nadpřirozené dary. První tři „dary“ se dokonce vyučují. „Dar modlitebního jazyka“ je nejrozšířenější. Prorocství a sny se snadno vyslovují ve dnech, kdy se za falešná prorocství nekameňuje. Jsou i takoví, kteří si ve shromážděních zahrávají s jedovatými hady. Jen poslední dar, neškodné vypití jedu, nechťejí věřící prokazovat vírou. Naposledy se o tento zázrak pokusili v jednom arizonském shromáždění, a oba věřící padli mrtvi.

♥ *Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích. (Luk. 10:20)*

Uzdravování je dnes stejně jako v minulosti potřebné a lidé s vírou i ze zvědavosti plní stadiony. Některí odcházejí přesvědčení, jiní zklamání a zbytek neví, co si má myslet. Podívejme se, jak uzdravoval Ježíš.

Ježíšova služba a poslání mezi apoštoly a lidmi bylo krátké, a i v očích jeho nejbližších učedníků nepochopené. Petr řekl: „nedopustím“ a Ježíš odpověděl: „jdi pryč, Satane.“ Ježíš byl nejen moudrý učitel, ale měl nadpřirozené schopnosti a přesto jich neužíval pro svoji oslavu, ale pro oslavu

Otce, aby potvrdil, že skutečně od Otce přichází, že jeho církev není podvod. Nadpřirozené schopnosti, které měl, byly v jeho době stejně potřebné jako dnes. Můžeme se ptát, proč jich neužíval více. Proč Ježíš neuzdravil všechny lidi kolem sebe? Nemusel uzdravovat individuálně, mohl uzdravit davy stejně jako davy nasýtil. Nezáleželo mu snad na zdraví svých svěřenců?

Skutečné zázraky Nového zákona nebyly nikdy používány, aby plnily stadiony, ale aby potvrdily, že evangelium pochází skutečně od Boha, vždyť Nový zákon nebyl ještě sepsán.

♥ *Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními ... (Sk. 2:22)*

Apoštolové zázraky předem neohlašovali a na předchozí zázraky se neodvolávali. Pokračovali v evangelizační práci dál, aniž by na zázraky kladli důraz.

Kdyby totiž Ježíš použil svých schopností masově a pro každého, lidé by neposlouchali Ježíšovo učení a dobrou novinu, kterou jim přinesl, ale následovali by Ježíše z prospěchu, aby dostali nejen co potřebují, ale i co si přejí. I kdyby Ježíš uzdravil každého, jak dlouho by jejich spokojenost vydržela? Co by si přáli v dalším okamžiku?

♥ *Když přicházel k jedné vesnici (Ježíš), šlo mu ustříc deset malomocných; zůstali stát opodál a hlasitě volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím!“ A když tam šli, byli očištěni. Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velkým hlasem velebil Boha; padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. A to byl Samařan. Na to Ježíš řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ (Luk. 17:12–18)*

Zázraky přivedly Ježíše na kříž. Ježíš stál před Pilátem a co dělali ti, kteří byli přímými svědky jeho zázraků?

PROČ BŮH PŘIPOUŠTÍ ZLO?

Několikrát se nám stalo, že nám zemřeli mladí přátelé nehodou, na leukemii, nebo rakovinu. Naše kamarádka Helena zanechala po sobě dvě malé děti. Blízkému příteli zemřela dcera Zuzana v jedenácti letech. I teď máme přátele s rakovinou. Je jim kolem čtyřicítky, smrt číhá a zůstává otázka - proč?

Snad všichni jsme si kladli otázku, proč je na světě tolik válek, bolestí a zla. Proč Bůh dovolí nespravedlnost, když je milující, jak bible neustále zdůrazňuje? Bible dává znepokojivou odpověď. Důvodem je hřích.

Dr. Wilder Smith napsal malou knížičku na toto tak málo pochopené téma. Všichni jsme slyšeli námitky skeptiků:

"Nemohu pochopit, jak inteligentní lidé mohou tvrdit, že věří ve všemocného, vševědoucího a milujícího Boha. Říkají si křesťané, dokonce si namalouávají, že s ním mají osobní, láskyplný vztah. Docela souhlasím, když vidím východ slunce, kvetoucí růže a zdravé mladé lidi. Ale křesťané jsou úplně naivní. Cožpak nevidí rub? Co říkají, když vidí, jak se kočka pro radně plíží, aby chytila myš a potom ji s hravou brutálností umučí k smrti a nakonec ji sežere. A co když je krásná žena znásilněna, zavražděna a její ukryté tělo plné červů hnije, než ji někdo najde a pochová. Co mladá matka, která umírá na rakovinu a její tělo páchne smrtí ještě za živa? Je to obraz Boží moudrosti a lásky? A co války? Té bolesti, utrpení, smrti, vzájemného mučení ve vyhlazovacích táborech! Co totalitní systémy, které poznenáhlu ničí morálku svých občanů? Co svaté války, ve kterých se podřezávají křesťané s mohamedány, protestanti s katolíky, a všichni dohromady se vznítí, slyší-li slovo Žid. Co národnostní a rasová nesnášenlivost a nenávisť? Nenávisť v rodině, na pracovištích? Proč chudák nevinná kráva musí padnout, aby si člověk pochutnal? Vždyť i ta se před smrtí třese. Proč milující všemocný Bůh, je-li nějaký, dovoluje tolik hrůz a nespravedlností? I krutí nezabozi, kdyby byli všemocní, by zarazili takové ukrutnosti a spoušť. Ale milující Bůh nechá smrt, hrůzu a násilí řádit co svět světem stál. Co si myslíš o dokonale vytříbeném mučení jako je přenos malárie? Tento úkaz vypadá jako by byl pečlivě a zlomyslně naplánován za jediným účelem, mučit lidi. Zdá se mi, že Stvořitel, jestli opravdu nějaký je, obsahuje dobro i zlo. Bůh,

kteřý ukazuje v celém stvoření intelektuální genialitu a dokonalost, lásku i dobro, nemůže být na druhé straně chladnokrevný sadista. Buď Bůh není a jestliže je, tak je bezcitný technokratický kruťas s určitou mírou lásky a dobra. Křesťanské pohádky, že zlo je způsobeno hříchem a vládcem dnešní éry - Satanem, který soupeří o moc s Bohem, jsou úplně nesmysly. Kdyby byl Bůh všemocný, dávno by se s ďáblem vypořádal. Zdá se, že Satan, jestli nějaký je, má stejnou moc jako Bůh. Jestli si mám představit bajku, jak se dva bozi - dobrý a zlý - perou o moc v nebi, to raději zapomenou i na svůj agnosticismus a hlásím se k ateismu. Logicky jsem dospěl k závěru, že Bůh neexistuje. Komu zbývá jen trochu inteligence, nemůže věřit v Boží dobro ani zlo. Víra v Boha vše jen komplikuje. Raději o takových otázkách ani nepřemýšlím." Tak zakončí skeptik svůj monolog.

I křesťané se ptají, proč Bůh trpí nespravedlnost, epidemie, přírodní katastrofy, utrpení, mizérii a hladem zmirající děti. Přestal nás snad Bůh milovat? I Jób si kladl podobné otázky, když na něj přicházela pohroma za pohromou. Znamená to, že si Bůh Jóbovy útrapy přál? Proč Jób Boha neproklel jak mu radila jeho žena?

Tolik okolností svědčí pro Boha a tolik proti. Dobro a zlo, požitek a bolest, sytost a hlad, zdraví a nemoc, život a smrt. Proč máme věřit v Boha, který je plný protikladů?

Některé křesťané říkají "věrme" a všechny rozporů zmizí. Taková víra by však popřela jednu z nejlidštějších vlastností člověka, totiž zvážit důkazy a na jejich základech stavět oprávněné závěry. Jestli je Bůh současně dobrý a zlý, potom všečen lidský soud o něm pozbývá smysl. Čím se potom liší božské vlastnosti od lidských?

Podívejme se, co učí bible o dnešním stavu lidí:

♥ *Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. (Ř 1, 19-20)*

Tedy, když lidé přemýšlejí o vesmíru a přírodě a nevidí za vším tvořivou moc Boha, jsou bez omluvy:

♥ *Poznali Boha, ale nevzdali mu čest*

jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich zcestná mysl se ocitla ve tmě. (Ř 1,21)

Bible říká, kdo nepocituje potřebu vzdát čest Bohu, dříve nebo později se jeho zcestná mysl ocitne ve tmě. To znamená, že člověk přestane analyticky myslet, jeho logické myšlení zdegeneruje, a to vede ke lhostejnosti, která je základem demoralizace. Moje maminka říkala demoralizaci "po nás potopa".

Vidíme, že bible nemá žádný soucit s lidmi, kteří mají intelektuální zábrany uvěřit, protože "uvěřit" nemá intelektuální, ale morální podstatu. I člověk s minimální inteligencí musí vidět ve stvoření Stvořitele jako v hodinách hodináře nebo ve stavbě architekta.

Jak je možné, že tolik lidí naráží na intelektuální potíže, které jim znemožňují uvěřit? Jejich pozorování toho, "co je viditelné", tj. přirody, jim neodhalilo to, "co je neviditelné", tj. Boha, protože je jejich myšlení diktováno více vzdornou morálkou než rozumem. Jejich zkoumání je svedlo, aby uvěřili čemukoliv co je neviditelné a navíc neexistující. Protože to, "co vidí", tj. přírodu, má tolik protikladů, odsuzují to, "co nevidí", tj. Boha. Bůh je potom pro ně nemožný, směšný a zbytečný. Ateismus se stává řešením, které přijímají prý bez obětování své rozumové celistvosti.

Jak vzniklo zlo? Je skutečně dnešní morální chaos nepřekonatelnou překážkou, která stojí v cestě upřímné víry v Boha? Následující příklad potvrdí přesný opak. Přírodní a morální chaos v dnešním světě je rozumově snadno vysvětlitelný. Dnešní chaos existenci Boha nevylučuje, naopak jí potvrzuje.

Vraťme se do nedávne minulosti před druhou světovou válkou a navštívme Kolín nad Rýnem, Kolínská katedrála je architektonický skvost. Člověk může obdivovat dlouhé hodiny tyčící se opěrné pilíře, vznešenou a velkolepou klenbu chrámové lodi, středověké okenní mozaiky a nádherné varhany. Čím víc člověk obdivuje stavbu jako je kolínská katedrála, tím víc si uvědomí, jací dobří stavitelé kdysi žili. Celá stavba kolínské katedrály svědčí o obdivuhodné řemeslné zručnosti dělníků, o dokonalé schopnosti umělců. Svědčí o technické znalosti architektů, kteří naplánovali spanilé obrysy stavby s neuvěřitelnou matematickou přesností. Dílo stavitelů kolínské katedrály bylo po všech stránkách prvotřídní a lidsky dokonalé. Jestliže si uvědomíme, jak málo stavebních strojů předci užívali, tím více jsme udiveni.

Stavba katedrály potvrzuje, že její tvůrci uměli plánovat, rozuměli základům fyziky, byli stavitelé, umělci, měli zručnost a věděli, proč staví.

Během druhé světové války Kolín nad Rýnem utrpěl těžké bombardování. Katedrála stála hned vedle nádraží a neunikla bombám. Kdybychom jí navštívili po válce, smutek by obestřel každého, kdo miluje krásu. Téměř každá budova kolem katedrály klesla pod tíhou náletů. Katedrála se však nepoložila. Z dálky vlastně vypadala jakoby byla nedotčena. Její dvě slavné věže se tyčily majestátně do výšky. Kdybychom se přiblížili, uviděli bychom velké díry v masivně provedené zednické práci. Stovky tun betonu a cihel bylo spotřebováno k opravě jedné veliké díry vysoko na věži. Střecha byla zničena, varhany rozbité a po podlaže byla po kolena sahající sut.

Tento bezútěšný pohled otrásl každým, kdo znal nebo si uvědomil dřívější krásu dokonalého pořádku. Nikdo, kdo viděl zruinovanou katedrálu, nespojoval její zbombardovanou podobu s neschopností dělníků, zedníků, umělců a architektů. Nikdo ani na sekundu nezapochoyboval o jejich existenci. Naopak, ve zboření jejich pečlivě naplánované a provedené dílo vyniklo ještě dokonaleji než v původní, nedotčené podobě. Bomby jenom odhalily stavební dokonalost, ukázaly masivnost zednické práce, která by nebyla jinak vidět. Katedrála neměla opadávající omítku ani falešné zdi, jak dnes nacházíme v mnoha moderních budovách. Nikdo nemohl obvinít stavitele z postavení ruiny. Katedrála ukázala pořádek i chaos, nádhru i šeredné jízvy a bylo by nelogické dospět k závěru, že za stavbou nestál vynalézavý duch stavitelů.

Zbombardovaná katedrála připomínala stav dnešního stvoření. Celá viditelná příroda i neviditelná morálka jsou směsí pořádku a chaosu, krásy a šerednosti, lásky a nenávisti, dobra i zla. Ateisté nelogicky předpokládají, že příroda a vesmír nemohly být stvořeny milujícím Stvořitelem, protože "vše, co je", je neoddělitelně spjata s pořádkem a chaosem, radostí a utrpením. My, kteří věříme ve Stvořitele, však víme, že i ten nejnepatrnější ostrůvek pořádku, dobra a lásky v moři chaosu a zla vyžaduje Stvořitele. Nevěřící se chybně domnívají, že žádný tvořivý duch nestojí za veškerým existujícím světem. Proto nemohou rozumově obhájit zmařenou a zbombardovaný obraz "toho, co je". Ve skutečnosti zombardované stvoření odhaluje plán Stvořitele lépe než dokonalé a nedotčené.

Výzkumem rakovinových buněk, které jsou

dobrym příkladem zbombardované tkáně, vědci odhalili stavbu a funkci zdravé buňky. Rakovina odhalila dovednost Stvořitele stejně jako bomby odhalily dovednost stavitelů kólin-ské katedrály. Proto, i když svět obsahuje zdánlivě zmatený obraz protikladů, bylo by nerozumné učinit závěr, že za vším nestojí Stvořitel. Přesto ateisté a agnostici udržují neobhajitelnou filozofii, že pohled na svět popírá ducha a zručnost Stvořitele, protože svět je směs dobra a zla, které zanášá zmatek do otázky Boží existence.

♥ *Jestliže však naše nepravost dává vyniknout spravedlnosti Boží, co k tomu řekneme? Není Bůh, po lidsku řečeno, nespravedlivý...? Naprosto ne! ...Jestliže však moje lež vyzdvihla Boží pravdu k jeho slávě, proč mám být ještě souzen...? (Ř 3,5-7)*

Naše nepravost, naše lež odhaluje Boží slávu tak, jako bomby vyzdvihly slávu starých stavitelů. Pavel píše, že nemoc, smrt, nenávisť jsou vnějšími příznaky vnitřní choroby hříchu. I hříchem zbombardované stvoření odhaluje původní dokonalost, která podlomí každému čestně uvažujícímu člověku kolena k oslavě Stvořitele. Kdo je tuhý v kolenou, jak bible říká, bude neschopen dalšího logického uvažování, protože je morálně upřen na člověka, je humanista a Starý zákon říká:

♥ *Proklet buď muž, který doufá v člověka. (Jr 17,5)*

Láska a svobodná vůle

Abychom lépe pochopili zdánlivě nepochopitelné, proč Bůh připustil "rozbombardování" svého milovaného díla, musíme si nejprve ujasnit povahu lásky. Těžko můžeme pochopit Boží lásku, protože Boží vlastnosti jsou neomezené, nekonečně přesahující naše omezené chápání. Proto budeme uvažovat pouze o lásce, které jsme sami schopni. Pravda, nemůžeme si představit ani uvědomit míru Boží lásky, přesto bible učí, že bychom se o to měli snažit. Abychom lépe pochopili neomezenou Boží lásku, Bůh přirovnává Kristovu lásku k lásce mezi ženichem a nevěstou. Ježíš se přirovnal k ženichovi a své děti, všechny spasené, přirovnal k nevěstě. A tak můžeme myslet lidsky, bez spekulování s absolutnem a nekoneč-

nem.

Jak láska mezi ženichem a nevěstou začíná? Jednoho dne mladý muž pocítí, že je k dívce přitahován. Dívka je jako magnet. Stejně tak každý člověk je pro Boha magnetem. Bůh je námi přitahován, podobně jako žena přitahuje muže. Izajáš napsal:

♥ *A jako se ženich veselí z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe. (Iz 62,5)*

Mladý muž se obvykle začne dvořit pohledem, hovorem nebo květinami. Zpočátku je vztah jednostranný a trvá-li delší dobu, může být i bolestivý. Zde si uvědomuji, že neodpoví-li člověk na Boží dvoření, Bůh trpí podobně jako muž bez opěťované lásky, jenže v nekonečných, námi nepochopitelných rozměrech.

V této fázi spaluje mladého muže jediná otázka: Bude moje náklonnost opěťována? Jeho náklonnost musí být opěťována, má-li být dosažena spokojenost na obou stranách. Jednoho dne namlouvaná žena zjistí, že se musí rozhodnout, zda-li náklonnost mládenci vrátí nebo ne. Dívka se může poradit s rodiči nebo se zkušenější přítelkyní, avšak musí si být jista, že může mladého muže milovat bez výhrad. Jestli ano, není většího štěstí než vzájemné splnění dvou srdcí.

První podmínkou zamilování je, že se mládek začne dvořit. Jestliže použije násilí, namlouvaní se určitě zhroutí. Nedočkavost a netrpkélivost růže ani dívky nepřinášá. Celá podstata lásky spočívá ve vzájemné důvěře, respektu a svobodné vůli obou partnerů lásku opěťovat nebo ne. Vzájemný souhlas partnerů je biblický. Ani rodiče nenutili Rebekku do vdavek, ale zeptali se jí: "Půjdeš s tímto mužem?" Odpověděla: "Půjdu."

Při svatebním obřadu musí obě strany osobně odpovědět a potvrdit svoje "ano". Násilí přivodí nenávisť a rozčarování. Druhá Samuelova kniha nás poučí:

♥ *Amnón se tak soužil, že až pro Tamaru onemocněl. Byla to panna a Amnónovi připadalo nemožné něco si s ní začít. (2Sa 13,2)*

Na radu Jónadaba Amnón Istí Tamar znásilnil. Amnón neměl trpkélivost a svou lásku vnutil. Výsledek nemohl být jiný než tragický. Jeho nenávisť vůči Tamar byla větší než jeho bývalá láska. Nejvíce však trpěla Tamar.

Milenecký vztah mezi mužem a ženou je dokonalá ilustrace lásky. Láska mezi partnery

musí být zbudována na základě absolutně svobodné vůle a důvěry. Násilí, obzvláště z mužské strany, by přivodilo katastrofu do celého vztahu. Boží lásku nikdy plně nepochopíme. V Matoušovi Pán Ježíš říká nábožně založeným lidem:

♥ *Ne každý, kdo mi říká "Pane, Pane", vejde do království nebeského... A tehdy jim prohlásím: "Nikdy jsem vás neznal, jděte ode mne..." (Mt 7,21-23)*

Pán Ježíš řekl: "Nikdy jsem vás neznal." Bůh zná každého skrz naskrz. Co tím myslíte? Klíč k tajemství je u Adama a Evy, u muže a ženy. Mojžíš napsal ve své první knize:

♥ *I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla. (1M 4,1)*

Sloveso "znát" má v bibli význam intimního spojení ať tělesného nebo duchovního. Bůh Syn přirovnává vztah mezi mužem a ženou ke vztahu mezi sebou a lidmi. Jen lidé s intimním vztahem k Bohu jsou Bohem poznáni. Věřícím bez intimního vztahu k Bohu Pán Ježíš řekl:

♥ *Nikdy jsem vás neznal (neměl jsem s vámi intimní styk), jděte ode mne... (Mt 7,23)*

Představme si, kdyby Bůh stvořil člověka bez svobodné vůle. Každý ví, že takové stvoření by nebyl člověk, ale robot. Kdo by se potěšil životním partnerem, který by udělal vše, zmáčknul-li by se ten pravý knoflík. Nikdo by nechtěl i ten sebedokonalejší stroj za manžela nebo manželku. Podobně Bůh nemůže milovat stroje. Bůh nás mohl, kdyby chtěl, stvořit tak, že bychom byli omezení produkovat jenom dobro. V tomto případě by nám nedaroval svobodnou vůli. Považme, mohli bychom skutečně milovat? Lásku stojí pouze na svobodném rozhodnutí, stejně tak jako nenávisť, opak lásky. Absolutně svobodná vůle, která se může rozhodnout milovat nebo nenávidět, musí existovat v každém stvoření, předpokládáme-li, že opětuje pravou nenaprogramovanou "lásku". Věřím, že naše svobodná vůle, která podmiňuje případnou volbu lásky, je to hlavní, v čem jsme obrazem Boha. Jeho prvotní vlastností je "láska" a ta je podmíněna svobodnou vůlí.

Bible učí, že Bůh je láska, proto když se nám dvoří, když si nás namlouvá, čeká na svobodně opětovanou lásku jako trpělivý, něžný mladík. Jeho láska, která prostě je, protože On nemůže být jiný, nás však nenují jej milovat. Kdyby se

nás Bůh pokusil znásilnit, jako to udělal Amnón, zničil by veškerou možnost případné lásky mezi sebou a námi. Bůh udělal vše možné, aby nám dokázal svoji opravdovou lásku, dokonce se stal člověkem, Ježíšem, který z lásky, na základě svobodné vůle, podstoupil smrt na kříži, aby nás vysvobodil z viny a přechu. Jan říká:

♥ *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. (J 15,13)*

Ale Bůh, Ježíš Kristus, ve svém dvoření lidstvu šel tak daleko, že položil svůj život ne jen za své přátele, nýbrž i za své nepřátele. My všichni, dokud osobně nepoznáme Ježíše Krista, dokud s ním nevejdeme do intimního spojení, jsme Božími nepřátelemi.

A teď přicházíme k hlavní věci. Poněvadž Bůh, jenž je láska, se rozhodl stvořit opravdově milující lidi, musel připustit možnost, že zamýšlení partneri nebudou muset opětovat lásku, budou-li si to přát. Boží věčný cíl je ustanovení království skutečné lásky na zemi a v celém vesmíru. Dosažení tohoto cíle má však v sobě zabudováno riziko, že nenávisť a neřest povstanou místo lásky a ctnosti. Obvyčejně ti, kteří si neuvědomují, že opravdová láska stojí na svobodné vůli, si přejí, aby Bůh zasáhl do světských záležitostí hned teď a bez otálení. Ale Bůh ze sebe na naše přání diktátora neudělá. Bůh nepoužije hrubou sílu, aby učinil přítrž zlu, které všude kolem nás existuje. Lidé, kteří si přejí, aby Bůh zasáhl, si neuvědomují, že kdyby zasáhl, znásilnil by naši svobodnou vůli a současně zničil všechnu možnost opravdové lásky. Bůh svou vůli prozřetelně nekonzultuje s nikým, obzvláště ne s námi, hříšnými lidmi. My bychom v naší horlivosti po rádbu spravedlnosti zničili lásku a spravedlnost úplně. A tak vlastně ve světě není to, co Bůh dovolí, ale spíš to, co my všichni společnými, destruktivními silami dokážeme.

Otázka, proč Bůh vůbec tvořil, když předem věděl, že mnoho lásky schopných lidí se dobrovolně obrátí k nenávisti, je oprávněná a nejste sami, kdo si ji klade. Bůh připustil riziko, že láska může být vytlačena nenávistí a nezájmem. Stejně riziko je zahrnuto v jakékoliv ctnosti, jakékoliv dobré vlastnosti, protože ty právě z lásky vyvěrají.

(Dokončení přístě.)

♥ *Tu se znovu dalt do křiku: „Ukřizuji ho!“ Navlékli mu purpurový plášť, upletli trnovou korunu ... Bili ho po hlavě holt, plivali na něj ... (Mk. 15:14,17,19)*

„Ukřizuji ho!“ Koho? Zločince? Nebo toho, kdo uzdravil mnohé? Toho, který nikdy nikomu neublížil, ani slovem ani činem, toho který nasýtil tisíce? Toto je otřesné svědectví! Když má člověk hlad, stačí mu skýva chleba. V okamžiku, kdy má plný žaludek, začne snít a toužit po dalším. Začne toužit po lahůdkách, po uspokojení tělesných smyslů, zdraví, kráse, úspěchu, po materiálním uspokojení. Potom přijde touha po moci a nakonec můžeme mít miliony a skončit život s kulkou v hlavě, protože člověka světská prázdnota neuspokojí. Zázraky v něm vzbuzují ještě větší nenasytlost. Vzpomeňme si na Puškinovu pohádku „O zlaté rybce.“ Zázraky nevyvolávají lásku, vyvolávají jenom údiv. Davy chodily za Ježíšem ne z lásky, ale ze zvědavosti a osobního prospěchu.

Když se Boží slovo naplnilo, zázraky ustaly.

♥ *At' se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne. Proroctví — to pomine; jazyky — ty ustanou; poznání — to bude překonáno. Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné, až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. (1. Kor. 13:7-10)*

Dnes mnoho křesťanů touží po zázracích podobně jako Adam a Eva zatoužili po poznání a samotná víra jim nestačí. Mnohým se jeví dary přitažlivější než Dárce. Bůh nám nikdy neslibil, že křesťané nebudou trpět, že nebudou nemocní, že Bůh zneškodní mikroby. Nemoci a smrt budou na světě, dokud Bůh naši zemi a své stvoření nepřivede do nové a věčné existence. Nikde v Bibli není napsáno, že je vůlí Boží, aby všichni lidé byli zdraví nebo snad, že kdo je nemocen, stojí mimo Boží vůli. Tak jako se dítě rodí do světa s pláčem, tak člověk odchází ze světa sténající. Člověk se rodí do nové existence a přechod do života i ze života je bolestivý.

Bůh nám světil evangelium a přikázání:

♥ *Bůh nás uznal za hodné světit nám evangelium, a proto mluvíme tak, abychom se líbili ne lidem, ale Bohu, který zkoumá naše srdce. (1. Tes. 2:4)*

♥ *„Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ (Mk. 16:15)*

♥ *Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane,“ vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: „Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevyvítili zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?“ A tehdy jim prohlásím: „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ (Mat. 7:21-23)*

Přátelé, vyvarujte se mocných zázraků, obzvláště v „Ježíšově jméně,“ abyste nebyli diskvalifikováni. Nepravé dary jsou jistě jedním důvodem, který nám může zabránit vstupu do nebe.

♥ *Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Mesiáše ukřižovaného. (1. Kor. 1:22)*

—kas—

Podívej se zpět ... a chval Ho, podívej se vpřed ... a důvěřuj Mu, podívej se kolem sebe ... a služ Mu, podívej se nahoru ... a očekávej Jej.

Buď ztišen, abys slyšel Boží plán.

Buď odvážný, abys hlásal Boží novinu.

Buď čestný, abys žil Boží život.

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Lidský život v humanistické společnosti ztrácí hodnotu. Jestliže věříme, že jsme se vyvinuli ze zvířat, dříve nebo později začneme jako zvířata jednat. V našem jednání se

4 ZÁPAS O DUŠI

vždy odráží naše víra. Mnoho dnešních dětí vyrůstá stejně jako zvířata od útlého mládí na divoko, bez dozoru, bez vzdělání a přezívají na ulicích bez rodičů i bez domova. Propadají prostituci, drogám a kriminalitě. Děti bojují o život, nebo spíš o přežití za každou cenu a každým možným způsobem. V Brazílii jsou dětské smečky postrachem obyvatelstva. Jsou případy, kdy policie do těchto smeček střílí jako do zdivočelých psů. Obvinění hrůzné nelidskosti volá k Pánu Bohu a nastavuje dnešní společnost zrcadlo.

Předčísli 976: Video pornografie měla v r. 1986 v USA obrát 460 milionů dolarů. Americká telefonní společnost zaznamenala jen v lednu 1989, tedy za jeden měsíc 712.000 hovorů na pornografické lince. Rodiče chlapce žalují telefonní společnost společně s rodiči postiženého děvčátka, protože jejich dvanáctiletý syn po dvou a půl hodinovém poslechu detailního popisu sexuálního zneužití děvčátka uskutečnil to, co slyšel. Další případ, kdy mladý muž proposlouchal 23.000 dolarů pornografických fantazií a zanechal telefonní účet v bytě kamaráda, vedl k vyšetřování, odkud se vzalo záhadné předčísli 976. Když si uvědomíme, že každý hovor přinese telefonní společnosti nejméně 90 centů a mezi volajícími jsou především děti a mládež, zůstává nám rozum stát, proč zatím jediné opatření proti tomuto zločinu jsou pouze zamykací telefony.

Dvacetišestiletý Tsutomu Miazaki se u tokijského soudu přiznal, že zabil čtyři děvčátka. Tento čin otrásl Japonskem nejen svojí brutalitou, ale i proto, že odhalil zhoubný vliv pornografie. Policie a reportéři zjistili, že Miazakiův byt obsahoval víc než 4.000 porno kazet. Miyazaki přiznal, že začal uskutečňovat své sexuální fantazie před třemi lety a sám pořizoval videozáznam žen a dívek, které zabil.

Desetiletý kalifornský chlapec byl zatčen, protože sexuálně zneužil dva chlapce a znásilnil dvě dívky. Chlapec přiznal vy-

šetřovatelům, že mu jako příklad sloužily pomografické časopisy.

Děti v asijských zemích často pracují od malička po boku rodičů podle své velikosti a schopností. Rodiny mají velké množství dětí, aby si zajistily živobytí. Lidem z vyspělejšího světa se zdá, že je to nelidské vykořisťovat děti, ale myslím si, že ještě horší je nechat děti umírat hladem nebo vyrůst a žít bez práce, a ani je naučit pracovat. V zemích, kde toto „nelidské vykořisťování“ není, je více potratů než porodů. To se již nemluví o nelidském vykořisťování, ale o právech žen, a abychom si uchlácholili svědomí, oslavujeme Mezinárodní den dětí. Jaké pokrytectví! Dnešní děti a nejen děti třetího světa, trpí.

Kniha „Rudý kokain,“ autor Dr. Joseph Douglas Jr., popisuje, jakou úlohu v drogové válce sehrál celý blok míru. Semínkový král, zběhlý generál Šejna, kterému na Západě nechtěl nikdo „věřit,“ popsal celou síť, metody a úlohu zahraničních studentů. Dnešní Kuba a její spojenci mají na svědomí neutěšenou situaci v Jižní Americe. Juan Antonio Rodríguez, agent kubánské výzvědné služby, koordinoval drogové aktivity od r. 1975 jako „komerční reprezentant“ mezi univerzitními studenty v Sov. svazu, Maďarsku, Československu, východním Německu a ve Francii. Kokain z Panamy, Mexika, Bolívie, Kolumbie zásoboval nejen Spojené Státy. Jen jedno kokainové vyplacení dalo Fidelovi 30 milionů amerických dolarů. Tyto pohádkové příjmy kubánští bratři používají na vývoj nukleárních, bakteriologických a chemických zbraní. Z těchto zisků financují revoluce a převraty nejen v Jižní Americe, ale hrají klíčovou úlohu i v afrických záležitostech. Rodríguez vyradil po třiceti letech tajné služby síť drogových baronů a teroristické akce kolem celého světa, na nichž se společně podílel tábor míru. Skomírající komunistické režimy plnily a plní nenasytnou pokladnu zničeného hospodářství obchodem a spoluprací s drogovými barony. Teď je řada na nás. Československo se může stát hlavním evropským střediskem obchodu s drogami. Co jsme z tábora míru vyváželi,

se vrací tvrdou a neúprosnou ranou zpět. Naše morálně narušená společnost, a především mládež, bude platit vysokou daň hříchu.

—kas—

ŽIVÁ MINULOST, MRTVÁ PŘÍTOMNOST

NEPÁL

Nepál se otevřel turistům teprve v roce 1954. Nepálské království je živé muzeum, živý středověk, kterého člověk dosáhne tryskovým letadlem. Je to světový turistický unikát. Izolovaný, zachovalý a uzavřený zůstal jenom díky těžko přístupnému terénu — jak z Číny, tak z Indie.

Indie pod námi byla bezútešně hnědá, nekonečně rovná. Potom jsme uviděli hluboká údolí, hory kolem a nijak jsem si neuměla představit, kde budeme přistávat. Hory jsme přeletěli a objevily se úplně rovné, terasovité náhorní plošiny. Jejich velikost a stupňovitost nás udivovala. Přistáli jsme bez problémů.

Zbylé indické rupie nám v bance na letišti nevyměnili ani v Indii ani v Nepálu, přestože nám bylo řečeno, že v Nepálu velice rádi rupie akceptují. Neřekli nám, že akceptují rupie pouze od Indů, ne od ostatních cizinců. Vyplnili jsme vízovou aplikaci a baflí na nás: „Dvacet dolarů.“ Koukali jsme, jako když jsme spadli ze švestky; jaké dolary, vždyť jsme právě prošli výměnou peněz? Za vízum se platí v dolarech, ne lokální nebo indickou měnou. To nám trochu vzalo dech, a dřív než jsme se vzpamatovali, nosiči nám vzali zavazadla a odnesli k jednomu dveřím. Tam je popadli další a přenesli dalších 10 metrů. Všichni se domáhali — peníze, peníze! Bylo to na nás trochu rychlé a byli jsme připraveni nasadit nedobytnou tvář, ale v příštím okamžiku si nás vyzvedl náš průvodce, a byl pokoj.

Byli jsme trochu nesví, protože situace mezi Indii a Nepálem zůstávala i nadále napjatá. Indie zablokovala hraniční pře-

chody, Nepál odřízla od zásobování, které nemůže projít jinudy než přes Indii. Nepál neměl pohonné hmoty, palivo, léky, potraviny, prostě kalamita. Nevěděli jsme, jakým pohonem a jestli vůbec uvidíme to, co jsme si přáli, a hlavně objednali. Měli jsme v plánu sedmihodinovou cestu autem k úpatím Himalájí.

Průvodce nás ujistil, že turismus má přednost před vším ostatním. Benzín mají na lístky, 6 litrů na týden, a tak se černý trh stará. Městem jezdily trolejbusy, taxíky skoro žádné, ne mnoho privátních aut a motocykly. Ale po Indii, přestože byla doprava tolik omezená, to bylo osvícení, protože jsme opět viděli automobily všech možných druhů. Za normálních okolností musí být město přečpané a zasmrděné výfukovými plyny. Hodně lidí používalo kola, bajajové a bečáci — šlapací řízkové provázeli turisty v úzkých uličkách.

Kathmandu však není tak veliké a při troše dobré vůle se dá téměř všechno zvládnout pěšky. Prohlídka starého města byla fascinující. Buddhické a hinduistické chrámy z 15. a 16. století jsou začouzené, zamaštěné, začeměně věky a stálými obětími dary z potravin, které kvasí, hníjí, smrdí, jsou olepené mouchami, špínou, nazdobené červenou hlinkou, která stéká s mastnou špínou z božstev. Náboženského nářadí je bez konce. Modlitební mlýnky, růžence, korále, hořící nádoby místo svíček, čmudítka, masky, bubáci božstev, lidská těla se sloní hlavou — Ganejša, mniši všech věků, plno lidí, ptactva, domácího zvířectva, drůbeže, psů, opic a dětí, které se peleší v hrozně špině. Hutný mumraj, který člověk vnímal všemi smysly. Uvnitř chrámů jsou stovky zapálených „svíček“, bronzových misek s knotem a hořícím máslem. Zvuk modliteb, cinkání zvonků, vůně kadidla, řady mnichů, kteří se modlí s růžencem, rozechvívá atmosféru. Každý chrám má dětského lámu, který je reinkarnací předchozího velkého lámy. Rodiče doufají, že jejich robátko bude lámovým převtělením a přinášíjí svoje chlapečky k posouzení. Hvězdopravci a jiní svatí mužové dětičky pozorují, konzultují mezi sebou, a dítě, které prokáže mimořádné schopnosti, se stane svatým mužem. Je to

zvláštní pohled vidět chlapce, ještě dítě, jak sedí na vyvýšené plošině, kolem něho bzučí modlitby desítek mnichů všech věků, dítě lelkuje a občas také odříkává modlitby. Tu a tam mu v tváři zahraje dětský úsměv.

Kumari, živá bohyně, reinkarnovaná dcera bohyně Kálí, patronka, údolí je uctívána jako kult panenství. Malá děvčátka z rodin zlatníků a stříbrotepců, která mají fyzickou dokonalost, zdravé a souměrné zuby, nikdy neměly zlomenou kost či krvácející zranění, jsou vybrána ve složitých rituálech. Kumari musí být dokonalá krásou a vynikat nebojácností. Odvaha vybraných děvčátek se zkouší v temné místnosti a nesmí se bát strašidelných zvuků. Její horoskop musí být v souladu s horoskopem krále. Kumari žije v paláci, chráněna hinduistickými kněžími a z paláce vyjde nebo je spíš vynesena a vezena v chrámovém kočáře, aby se účastnila náboženských festivalů. Kumari kraluje a dává požehnání, dokud nedosáhne puberty. Před první menstruací je vybrána nová bohyně. Kumari, kterou jsme viděli vyhlédnout z okénka paláce, je asi desetiletá dívka. Její předchůdkyně, které je dvacet let a je ze své funkce penzionovaná, by si přála být lékařkou. Bývalé živoucí bohyně mají neveselý úděl. Je o ně sice doživotně postaráno, ale žijí v osamění. Nevdají se, protože jejich božství přinese předčasnou smrt manželovi.

Devadesát procent obyvatelstva Nepálu je hinduistického vyznání a s 5% buddhistů se vzájemně snášejí dobře. Náboženské obřady provádějí ve stejných chrámech. Zbytek obyvatel, asi 3%, jsou muslimové a asi 40.000 křesťanů. Místní zákony zakazují občanům, aby se zřekli hinduismu. Nedávno odsoudili 13 osob na osm a půl měsíce vězení, protože přijaly křesťanství, tomu je zabaven majetek, pokud nějaký má, a jde do žaláře. Podle oficiálních informací však prý nikdy neprošli kapku lidské krve z náboženských důvodů, neshod a třenic.

O Nepálu se říká, že má víc bohů než obyvatel a víc chrámů než domů. Chrámy v Kathmandu jsou fantastické. Bodnath je asi 2.500 let starý buddhistický chrám, ke

kterému vede 365 schodů. Čtyřicet metrů vysoká stupa sedí na polokouli, která symbolizuje svět, a v jejím středu sídlí bohové. Kolem stupy s vševidoucím okem Buddha je alej 108 pevně zasazených modlitebních mlýnků, které věřící neustále roztáčejí. Každá otáčka znásobuje počet modliteb. Lidé si napíší modlitby na svitek papíru, vloží dovnitř modlitebního mlýnku a potom stačí jenom roztáčet. Růžencové modlitby se opakují a tři různé druhy korálků modlitby sčítají. První řada má sto osm korálků, druhá počítá stovky a třetí převádí odříkané modlitby do tisícovek.

Poutníci přicházejí k tomuto chrámu z široka daleka. Někteří měří vzdálenost délkou svého těla. Padnou na zem, vztáhnou ruce k modlitbě i meditaci a jako v transu vstanou, odměří délku svého těla od pat po špičku prstů, znovu k zemi a tímhle způsobem putují v agonii mnohá léta, než se do chrámu „doplaží.“

V Kathmandu jsou stovky chrámů, královské paláce, vše v originální, zachovalé podobě. Krásně vyřezávaná okna, okenice a ozdoba, okénka ze slonoviny jsou nedotčená, neuvěřitelná a z nich vykukují zajímavé, exotické tváře žen.

Nepál je země festivalů. Náboženské festivaly probíhají stále a krvavé oběti zaplní náměstí před chrámy krví obětovaných zvířat. Obětují se v množstvích, že krev teče a stojí kolem. Démonické tance, mystické zaklínání, kultury a ceremonie jsou na denním pořádku. Festivaly jsou rozděleny do několika skupin. Nejvíce festivalů oslavuje bohy. Další oslavují mrtvé a na jejich počest provádějí rituální koupele a půst. Nadpřirozené schopnosti, telepatie a „jazyky,“ kterými věřící komunikují s bohy, jsou běžné a velice rozšířené úkazy.

Narozeniny jeho výsosti, krále Birendra Bir Bikram Shah Dev jsou národním svátkem stejně jako narozeniny jeho manželky. Oslavy jsou velkolepé. Oba jsou mladí monarchové, král nabyt vzdělání na slavných univerzitách v Anglii. Rodinka má tři děti a o královně se říká, že je silně protikřesťanská. Chce zachovat hinduistickou čistotu národa. Král se považuje za svatého, osvíceného, je absolutní, neomylný vládce.

Nepál má asi 18 milionů obyvatel, 80% obyvatel je negramotných a velice chudobných. Stejně jako v Indii nám mnohokrát říkali: „Kdybychom mohli mít aspoň dvě jídla denně.“ Lidé často trpí zaživacími potížemi, žaludečními vředy a jako v Indii jsou většínou vegetariáni. Máslo pálí v bronzových mističkách bohům. Rýže je velice drahá, kolem 2 dolarů za kilogram a lidem neslouží za potravu, ale jako obětní dar bohům. Nepál je jedna z nejhudších zemí světa s ročním příjmem 152 US dolarů na obyvatele. Je ekonomicky totálně závislý na Indii. Na vybranou moc nemá. Ze severu má mohutnou Čínu a z jihu mu nedá vydechnout indický bratr. Svou nadutost a panovačnost Indie obaluje nároky rovnoprávných partnerů.

Nepál díky živému turistickému ruchu nemá nouzi o valuty a může nakupovat na západních trzích, ale musí transportovat přes Indii veškeré zboží, zásoby a palivo. Indie by měla ráda větší podíl na valutách. Pro indické překupníky je Nepál ráj, a když nám říkali, že jich v Nepálu žije a čachruje asi jeden a půl milionu, zdálo se nám to trochu přehnané. Ale Indové sami, v časopise „Indie dnes“ z 30. dubna 1989 přiznávají, že v Nepálu žijí a pracují 3 milióny Indů, a nelíbí se jim, že se Nepál brání a požaduje pracovní povolení takticky od všech cizinců. Tedy žádná diskriminace pouze vůči Indům. Podle Indie, Ind či Nepálec, bratr jako bratr, na množství nehledme, musí být rovnoprávnost, především ta číselná. V Indii naopak žije asi 3–5 milionů Nepálců, ale vezmeme v úvahu, že 80% Nepálců je negramotných a živoří stejně v Indii jako doma v Nepálu. Zato 3 milióny Indů žďimají Nepál o valuty, obzvlášť, když je jinak nesměnitelná indická rupie směnitelná za „tvrdé“ nepálské rupie pro Indý bez omezení. Za ty se pak v Nepálu nakupuje západní zboží. Hordy Indů přijíždějí do Nepálu nakupovat vše, co v Indii naprosto chybí. Ženy nakupují sárí, zlaté šperky, o ostatním zboží ani nemluví. Nepálské obchody jsou plné poslední elektroniky, zatímco i indické Duty free ježí prázdnou. Pár lahviček parfému, rádia v malém výběru, nějaký fotoaparát a pár ošuntělých trek. Na videa se může zákazník zapsat do pořadníku. Indové jsou v Nepálu v podsta-

tě jediní nakupující zákazníci západního zboží. Západní turisté nepřijeli nakupovat elektronické zboží, domorodé obyvatelstvo z vynálezů západního světa nemá prázdné potěšení a při jejich výdělečných možnostech dokonce ani touhu.

Suvenýry, které nám v Indii nutili na každém kroku a prodavači se dušovali, že je doma vyrábí babička, dědeček a celá rodina, pocházejí z Nepálu nebo od tibetských uprchlíků, kteří v Nepálu žijí. Indové je turistům prodávají za dvojnásobnou cenu, ale obchodní výdaje má každý. A aby se turista cítil dobře, říkají mu maharádžo. Samozřejmě, Indii unikají turisticko-pašerácké valuty, a tak Indie zablokovala přechody do Nepálu a čeká, jak dlouho Nepál vydrží, než přistoupí na indické celní novoty ve formě dalšího zdanění. Indie chce svůj podíl. Ví, že je to zjednodušený pohled, ale obvyčejně za každým konfliktem, ať je lokální nebo světový, se skrývá závist, žárlivost a sobectví, prostě dva bratři, Kain a Abel, Izák a Ismael, Ezau a Jákob, již v tolikáté době. Dnešní Indie má tolik konfliktů, že z toho zůstává jednomu rozum stát. Jak dlouho jim vydrží trpělivost, než si dupnou?

Indicko-nepálský konflikt má a bude mít nedozírné ekologické následky. Nepál je hornatá země, klimaticky subtropická v „nížínách“ a s alpskou přírodou ve vyšších polohách. Políčka jsou terasovitě obdělávána. Protože Indové zastavili přísun pohonných hmot a petroleje, nosiči přinášejí na zádech ohromné náklady dřeva a klacků — palivo na vaření a topení. Až přijdou deště, odlesněná políčka spláchnou voda a budou nejen bez paliva, ale i bez zemědělství. Porost je velice řídký, tráva téměř neroste, eroze je obrovská i za normálních okolností. Jak to bude vypadat za několik měsíců, o letech si netroufám spekulovat, je deprimující — a svět opět mlčí.

Obyvatelé

Nepálu mají hezký pozdrav. Sepnou ruce na prsou, mírně se ukloní. Vždy s úsměvem ve tváři vítají a stejným způsobem se loučí. Každý Nepálec má tři jména, to poslední oznamuje, do které kasty jednotlivce patří. Lidé jsou menší postavy,

plochých mongolských tváří a tiché mluvy. Většina lidí, všech věků má uprostřed čela červené znamení. Ženy mají červené barvivo i v pěšince vlasů. Červená barva převládá i v oblečení. Často mají vpletenu červenou vlnu do copů vlasů. Ženy mají naušnice nejen v uších, ale i zlaté kroužky v nose. Uši mají propíchané kolem dokola, tak jako to dnes vidíme u moderní mládeže. Většina lidí se žije zemědělstvím a ve městě se žije z turistického ruchu.

Remeslníci vyrábějí dřevorezby, barevné a strašidelné masky bohů, koberce a drobné suvenýry. Byli jsme trochu zaraženi, kolik lidských lebek, okovaných ocelovými ornamenty bylo na každém turistickém náměstí. Ptali jsme se, odkud je mají, a že prý z Indie. Okultní nářadíčko a ráj pro okultisty. Nedlouho nato jsme se dočetli (zdroj Reuter), že Indie je největší exportér lidských kostí. Zvláštní primát. Podle odhadů 15.000 koster a množství z exportovaných 50.000 lebek se promění na „suvenýry.“ Tento obchod představuje hodnotu asi 4 milionů amerických dolarů. Samozřejmě oficiální místa oddělení Import-Export nic nevědí, protože obchod s lidskými pozůstatky je od r. 1985 úředně zakázán.

Mezi domorodci, mnichy a turisty se motají běloši, kteří přijali zdejší způsob života, náboženství i filosofii. Zavinuli se do pruhů látky jako Indové, vlasy mají zcupované, těla vyhublá, oči červené a nepřítomné, s pořádným nánosem prachu a špíny. Nepál je ráj narkomanů. Byli jsme překvapeni během celého cestování, kolik mladých západních dívek a žen středního věku cestuje samostatně. Trička výstižně reagovala na potřeby normálních turistů: NO RIKSHA, NO EXCHANGE, NO HASHISH, NO SOUVENIERS, NO PROBLEM. Nechci rikšu, nemám valuty, nechci ani hašiš, ani suvenýry a hlavně nechci žádné problémy. V novinách je téměř každý den zpráva, kolik kilogramů zlata zůstalo na letišti, když se pašeráci báli přihlásit ke svým zavazadlům. Za rok je to pár metráků zlata, které obohatí královskou pokladnu.

Dlouhodobější turisté, většinou mládež, projdou velice rychle proměnou k domácí-

mu stylu. Horko a prach zanechají následky na vzezření každého. Hotelová de lux kategorie zajišťuje čistou postel, tekoucí vodu a poživatelé jídlo. Jídlo však člověku hořkne v ústech, když vidí chudobu, nedostatek a v jakých podmínkách se, jídlo nakupuje, připravuje a konzumuje. Člověk si uvědomí, jaký je luxus jenom netrpět hladem. To, jestli chutná nebo nechutná, je naprosto neoprávněné pomýšlení. Když jsme jedli venku — a to jsme měli jídlo předem připravené — dali jsme polovinu tomu, kdo si k nám přisedl a sledoval nás hladověma očima. Děti si velice rády vzaly vajíčko vařené natvrdo, kuře a opečené brambory. I v restauracích jsme viděli, jak personál čeká, jestli všechno sníme.

Viděli jsme mladou matku s novorozenětem umírat u vchodu do chrámu. Lidé kolem ní chodili k modlitbám a asi to byl pro ně běžný pohled. Neměla sílu přijmout jídlo, které jsme jí dali, ale nevěděli jsme, jak jinak jí pomoci. Jak vyřešit lidské utrpení, bídu, bolest, hlad a beznaděj v zemích, kde kráva je posvátná a místo mléka a masa lidé strájí rukama kravince z chodníků? Několikrát denně přinášejí do chrámů oběti z potravin, které sami tolik potřebují. Potraviny, tak vzácné, hnijí a smrdí. Lidé hledají milost u bohů a u vchodu chrámů umírají hladově chudáci. Tolik špíny, hnilyby, smradu — a nábožný člověk na to kleká, sklání hlavu před sloní hlavou, zlatým teletem, opičímí bohy a dalšími příšerami, až z toho padá na člověka hrůza. V jakém otroctví to žijí?

Šerpové

Je neuvěřitelné, jaké náklady přinášejí šerpové — nosiči z horských vesnic, a jaké vzdálenosti pochodují. V r. 1905 přeneslo 60 nosičů zlatý automobil značky Rolls Royce horskými stezkami na bambusových nosítkách pro krále a dlouhá léta to byl jediný automobil v Nepálu. Potkávali jsme často nosiče, kteří nesli pacienta z hor k lékaři, ale obvykle už bylo pozdě. Většina šerpů přichází z hor na tržnice do Kathmandu. Na zádech nesou až 100 kilogramové náklady zeleniny, pšenice, rýže, a teď i náklady dřeva. Zpět nesou pytel se solí, petrolej a jiné nutnosti. Sůl jim dodá

nebo nedodá Indie. Někteří venkované jdou až 25 dnů pro 5 kg soli. V malém množství mohou získat sůl výměnou za rýži v Tibetu, kde je několik slaných jezer. Jejich cesta z Tibetu do Nepálu je však těžší a náročnější. Vesnice jsou odděleny stovkami kilometrů a nekonečnými hřebeny velehor. Překvapilo nás množství zkamenělých mořských ulit a škeblí, které se v Tibetu a Nepálu nacházejí a prodávají jako suvenýry. To jen dokazuje, že Himaláje byly pod mořskou hladinou, a to, že Noemova archa přistála někde na úpatí Araratu není pohádka.

Nepálci přicházejí do Tibetu nejen pro sůl, ale také pro med. Tibetké náboženství nedovoluje sběr medu, protože člověk bere obživu živému tvorů. Ale pro každý zákon se najde klíčka i v Tibetu, a místo Tibetanů vybírají med Nepálci. Jsou neuvěřitelně zruční a odvážní. Roje divokých včel mají hnízda na strmých skalních stěnách. Medolovci šplhají po skalách pomocí provazových žebříků. Jejich pomocníci včelí hnízdo zdola vyčuzují. Včely jsou dezorientované a v konečné fázi lovec na žebříku pochodní na dlouhém klacku způsobí ve včelím hnízdě naprostý chaos. Lovce hnízdo zajistí provazy a pomalu spouští na zem. Čekající pomocníci dole chytají každou kapku medu do nádob. Shora prší med. Ne všechnen med je vhodný k jídlu. Některé včely sbírají nektar toxických rostlin. Lovce musí poznat požitelnost medu podle barvy a podle toho, jestli štípe na kůži. Že jsou poštipaní, pobodaní, plní žihadel, už patří k povolání sladkých lovců. Jejich jedinou ochranou je kápě z hrubé tkaniny. Zbytek oděvu jim moc ochrany neposkytne. Těla starých lovců jsou tuhá a vysušená. Žihadla už nezpůsobí ani opuchliny, ale čím mladší a obalenější je lovec, tím víc bolesti zažije.

Domorodci jsou malé postavy, samá šlach, sluncem a suchem vysušená tvář, nohy bosé, široká chodidla ztvrdlá jako podrážka. Mladí hoši, často ještě s dětskou tváří nosí náklady, které mají i víc než dvojnásobek jejich tělesné váhy. Často jsme viděli mladé chlapce, kteří byli zdeformováni tíhou nákladů. Těžká břemena jsou tažena nebo držena širokým pruhem přes čelo a náklad spočívá na zádech. Pocho-

dují v předklonu jako mašinky. Kdyby nebyl Nepál naprosto izolovaný od světa tak dlouho, také díky pohřbivacím zvykům, mohli antropologové objevit kosti zaručeně chybějících humanoidů. Pokřivené nohy, sražené torzo, síla a velikost kloubů, končetin, silný hřbet, zdeformované krční obratle, ustupující čelo by udělaly z šerpů nádherné antropologické exempláře. Neobjevený ráj evolucionistů. Dobře utahaný šerpa připomíná svými tělesnými znaky daleko víc lidoopa než člověka. Muži se dožívají průměrného věku 52 let a ženy pouze 48 let.

Nepálská žena nese životem čtyři břemena. Těžký náklad na zádech, na boku dítě nebo nádobu s vodou a nenarozené dítě v životě. Žena v průměru porodí 12 dětí, z toho jich 7 zemře. Kolik bolesti a utrpení unese? Kolik „zmařených životů“ na jedné straně, a člověk by se mohl ptát, proč Pán Bůh dopustí tolik utrpení? Děti jsou všude jako slípky na smetišti, bez dozoru dospělých, starají se o ně jen o maličko starší sourozenci, ale nějak, ač ne všechny, přežijí. Maličké děti, které jsou ještě v náručí, mají kolem očí černé linky, jako dospělé krasavice, ale to prý není ozdoba, nýbrž medicína. Náušnice mívají i chlapi a tolik holých prdeliček jako v Nepálu jsem ještě neviděla. Plenky nebo dětské kalhotky prostě neexistují.

Znovu a znovu mě utěšuje víra, že děti, i ty nenarozené, patří Pánu Bohu a najdou mír, pokoj a lásku v Boží náručí. Ve všech dobách, kdy lidstvo rebelovalo proti Bohu, kdy Pán Bůh vylil svůj hněv proti bezbožnosti, modlářství, nevěře a hříchu, vždy ušetřil duše dětí od věčného zatracení. To nepatrné procento křesťanů, které v Nepálu žije, je posíleno pro věčný život nekonečným množstvím dětí, které jsou ušetřeny života v tomto slzavém údolí. Lidé slouží bohům, ale nikoliv Bohu, jedinému Stvořiteli, Otci. Lidé odmítají Krista a klanějí se všemu možnému, jenom ne tomu pravému. Slouží falešným bohům, modlám a skončí svou životní existenci ve věčném zatracení. S jakým úsilím usmířují temné síly démonismu, přinášejí oběti, kdy se náměstí chrámů proměň v krvavou stoku. Sami umírají hladem, denně klekají, křžují

se vertikálním znamením, roztácejí modlitební mlýnky, počítají a posouvají korále růženců, pálí kadidla, svíčky, dělají, co mohou a jistě s upřímnou vírou, s nadějí, že náboženské prostovky je přivedou do nové a lepší existence.

Den matek

Byli jsme trochu překvapeni, když jsme četli ve městě hesla jako: „Mateřství je lepší než nebe“ a podobně. Rovnoprávnost žen to nezavánělo, ale to byly jen přípravy na den matek, který má trochu jiný původ a datum, než ten, který známe a oslavujeme. V Nepálu se slaví den matek od pradávna. Legenda vypráví, že pasačka krav uviděla tvář své zemřelé matky v jezeře, když se sama zhlížela. Od té doby, začátkem nového lunárního měsíce v měsíci Baishakh, což byl pátek 5. května, se tisíce mužů a žen chodí namočit do svatého jezera Mataritha Kund a modlit za duše zemřelých matek. Jezero je blátivá louže, plná lidských těl, kde není k hnutí.

Na den matek jsme se vydali do Pokhary k úpatí Himalájí. Čekala nás nezapomenutelná podívaná. Vyšňoření vesničané, ženy, jejichž sáří hýřila barvami, děti jako obrázky a každý měl povinnost navštívit, přinést dary a vzdát čest matce. Na cestě byl každý, kdo se mohl hýbat. Autobusy a nákladní auta byly ověnceny lidskými těly. Babičky v sárech šplhaly po žebřících a seskakovaly z nákladáků, a protože byl nedostatek pohonných hmot, autobusy byly přeplněné k prasknutí. Uvnitř byli lidé našlapaní jako sardinky. Na střeše sedělo maximum lidí a lidé viseli na všem, čeho se mohli držet, jen aby popojeli kupředu, aspoň část cesty. Většina skupin a rodinek šla pěšky.

Z Kathmandu se jezdí buď na tropické safari podívat se na nosorožce a jinou divokou zvěř, či projet se na slonu, nebo do Pokhary, odkud vyráží výpravy horolezců do základů před výstupem do horstva Anapurny a k Mont Everestu. Do Pokhary je možné se dostat dvěma způsoby. Po silnici z Kathmandu to trvá 7 hodin namáhavě, prašně a úmorně cestu, ale turista je odměněn nahlédnutím do života venkova. Pohodlnější cesta je letadlem a nejlepší

je jednu cestu jet a druhou letět. Normální turista je cestou do Pokhary řádně vyčerpan, a ti, co jedou terénním vozidlem, džípem, mají navíc ještě boule, modřiny a tělo rozmlácené nadranc. Výmoly, serpentin, čmoud z nákladáků, autobusů, prach a horko nás dusily celou cestu. Zpět to bylo podstatně lepší, už nebyl Den matek a provoz byl daleko menší.

Pokhara

Pokhara je městečko, které je oživeno turisty, kteří se přijedou podívat aspoň na úpatí velehor. Bydleli jsme na ostrově, viděli normální hřebeny hor, ale to, co bylo za nimi, bylo neuvěřitelné. Jako v pohádce — za devaterými horami — hřebeny hor jedny za druhými a jejich výška brala dech. Pokhara je 900 m nad mořem a ve vzdálenosti přímou čarou pouhých deseti kilometrů se zvedají hory do výšky 8.000 metrů. Neměli jsme úplně jasno, a tak se nám velehory motaly dohromady s mraky. Vše bylo v jedné výšce.

Pro nehoraly končí výstup v Pokhaře. Navštívili jsme tábor tibetských uprchlíků a velice mile jsme se pobavili. Čína „osvobodila“ Tibet v raných padesátých letech. Dalajláma odešel do exilu v 59. roce a tisíce uprchlíků čekají v Nepálu, Indii a jinde, až se Tibet vymaní z čínského područí. Tibetanky jsou hezké, silné ženy, které mi trochu připomínaly uniformou odvážné školačky, jen jejich sukénky nebyly nad kolena, ale k zemi a ve vlasech neměly obrovskou mašli. Byli jsme velice překvapeni, jak čistý a upravený byl celý tábor, jak dobrou angličtinou mluvili rodiče i děti. Dnes žije v Nepálu již třetí generace původních uprchlíků. Přivydělávají si výrobou suvenýrů, takže zaručeně tibetské suvenýry v Indii nejsou z Tibetu, ale z Nepálu. Uprchlíci mají svobodu pohybu, mohou cestovat do Indie, ale nepálské ani indické občanství nechťejí. Věří, že se vrátí domů. Podle toho žijí a udržují své náboženské tradice.

O věcech posledních

V Indii nás provázel skřek vran, havranů a dravých ptáků. V Nepálu jsme neustále slyšeli kukačky. Z Dhulikhelu jsou vidět

nádherně hřebeny Himalájí a tam jsme při západu slunce zpovídali našeho průvodce. Hotýlek, ve kterém jsme zůstali, byl jednoduchý, milý a útulný. Měli jsme co poslouchat i zapisovat, hlavně o věcech posledních. V Indii, Nepálu a jiných hinduisticko-buddhistických zemích nejsou hřbitovy. Nedaleko z Kathmandu, na břehu řeky Bagmati, která se po dlouhé pouti vlévá do svaté řeky Gangy, přinášejí rodiny nemocné a umírající, aby v radostném očekávání přijali smrt a vysvobození z tohoto slzavého údolí. Zlaté střechy chrámů jim osvětlují poslední okamžiky života. Světí muži se omývají svatou vodou a popel spálených nebožtíků začíná dlouhou pouť do nové a lepší existence. Hindové své mrtvé spálí buď na břehu řeky, nebo na vrcholu hory. Jenom člověk, který se zřekne světa, který je asketa, poustevník, může být pohřben, ale k pohřbívání nejsou určena žádná místa posledního odpočinku. Buddhisté konzultují horoskop, a zámožnost nebožtíka rozhodne, má-li být zesnulý pohřben, spálen, vhozen do řeky nebo rozsekán na kusy, aby jej ze světa odklidili orlové, supové nebo divoká zvíř. Spalování bez pořádné hromady dřeva jaksi nejde, a kde ho budou brát během indické blokády, je otázkou. Supové budou také přezraní. Nechudka. Supové budou také přezraní. Nechudka. Supové budou také přezraní. Nechudka. Supové budou také přezraní.

Supí pohřeb má svá pravidla. Tělo se zabalí do bílého plátna a nebožtíka odnese na místo posledního odpočinku hrobař za doprovodu pozůstalých. U těla zůstane několik mužů, kteří tělo sekerou rozsekají na kusy. Dohlížejí na supy a dravce, popíjejí pivo. Když zůstanou holé kosti, rámskem bubnu zaženou ptáky, potom zbylé kosti rozbijí na drobné kousky a ptáci dokonale zahladí jakoukoliv známku smrti. Někdy trvá celý pohřební obřad několik dnů, podle množství a apetitu ptactva.

V hinduistické rodině má odpovědnost za kremaci otce nejstarší syn, nejmladší za kremaci matky. Jestliže rodina nemá syny, provede kremaci brahman. Následuje 13 dnů smutku, kdy pozůstalí spí na zemi, nesedí na židli nebo v křesle, nosí bílou smuteční barvu. Nesolí, nejedí maso, nepijí víno ani nepožijí olej. Smějí jíst pouze jedno jídlo denně, které si sami připraví.

Kuchyně má svoje zvláštnosti i bez smutku. Především tam nemá nikdo cizí přístup a po přípravě každého jídla se provádí očišťovací ceremonie, která nemá nic společného s umýváním nádobí. Je to náboženské očišťování, a kравince v tom mají svou roli. Smuteční maslová lampička hoří 49 dnů. Desátý den smutku rodina zesnulého daruje všechen majetek kněžím a krávu brahmanovi. Jestliže brahman nedostane krávu, je osud nebožtíka zpečetěn, protože se nedostane za řeku. Mrtvý se drží svaté krávy za ocas, a ta ho převede do nového světa. Hřchy jsou zaznamenány bohem mrtvých a nový život dostanou nebožtíci podle chování v předchozím životě, za štědrého přičinění pozůstalé rodiny. Každý se může reinkarnovat 8,4 miliónkrát. Karma je odpovědná za budoucnost a každý jedinec je buď na vzestupné nebo sestupné pouti životních kolotočů. Uniknout zlé karmě, osudu, lze pouze meditací, totálním odříkáním a poustevnictvím.

Oběti zvířat se přinášejí, aby se duše zemřelého osvobodila ze špatné karma. Tento kolotoč se neustále opakuje — a buh se může stát člověkem a naopak člověk bohem. Člověk, který je nepohostinný, skoupý, se v dalším životě narodí jako strom. Rodina drží smutek celý rok, chodí v bílém a neúčastní se žádných náboženských slavností. Šla nám z toho všeho hlava kolem. Na noc si náš průvodce koupil lahvinku whisky, aby mohl zapomenout a dobře se vyspat. Nás uspal horský vzduch.

Mniši

V Nepálu je asi na počet obyvatel víc mnichů než v Indii vojáků a policajtů, přestože je zde pouze 5% buddhistů. Nepálské zvyklosti jsou pod vlivem hinduismu. Cístokrevný buddhismus je v sousedním Tibetu. Každá rodina má alespoň jednoho syna, zasvěceného mnišské službě, a to je pro rodinu velká čest. Největší čest je mít syna lámovy reinkarnace. Věřící se starají o denní potřeby mnichů a přinášejí jim jídlo, které sami nemají, ale odříkání na tomto světě je zárukou lepšího života v příští reinkarnaci. V Thajsku, kde není hlad a bída jako v Nepálu, přinášejí mnichům jídlo neuvěřitelně nazdobené. Každé sousto se

musí vejít do pusy, neboť mnich nesmí ukusovat, pouze kousat. Mniši meditují, modlí se, modlitební mlýnky a korále růženců jsou v neustálém pohybu. Někteří mniši se věnují lékařství a jejich um je pozoruhodné. Na bolestivá místa přikládají modlitební razítka, namočená do svaté vody, a to obyčejně uklidní hysterického pacienta. V horších případech, kdy je pacient spíš v posledním tažení než v hysterii, mnich — felčar pacienta oživí, alespoň dočasně, znamením rozžhaveného železa. Dostane značku jako dobytče. Sterilizace zranění a ran se prováděla namočením rány do škvářčích se másla. Méně drastická metoda je pomazání svatým plivancem nebo ještě lépe kašičkou z rozdrčených obilovin, másla a moči svatého mnicha. Proto mají lidé z putujících mnichů — mediků strach, a než vyhledají jejich pomoc, obyčejně další asistence není zapotřebí. Běžné a obyčejné léčení se provádí tradičně pokládáním rukou a faith healing — léčení vírou. Ještě v padesátých letech v Tibetu neznali operaci, nejméně otevřeli vřed. Anatomické znalosti měli pouze z pohřebních masakrů. Lékařské školy podléhají Buddhovu učení a astrologie je důležitá součástí medicínských procedur. Bylinky jsou používány hojně, což je asi jediný způsob léčby běžných trampů. Nejúčinnější ochranou dobrého zdraví je vlastnictví předmětu, který byl vlastnictvím dalajlámy. Audience u dalajlámy jsou slavnostní události. Někteří poutníci putují měsíce a roky, na kolenou, trpí hladem, zimou, ale požehnání zažehná všechno utrpení. Mnich dá poutníkovi hedvábný ubrousek, který poutník nosí do konce svého života. Dalajlámovské relikty se nosí zašité v hedvábných kapsičkách přímo na těle a ochraňují před každým zlem. Být jejich majitelem je velké privilegium. Američtí televizní evangelisté také zasílají „léčivé kapesníky,“ nad nimiž se modlí za patřičný dolarový příspěvek.

V Tibetu patřila dalajlámovi nejen všechna půda, ale i zvířata a lidé. „dalajláma“ je mongolský výraz a znamená „široký nekonečný oceán,“ je reinkarnací Buddha. Rodiče a bratři ho nazývají kundun — „přítomnost.“ Má absolutní moc jako „bůh“ a mniši mu oddaně slouží stejně jako všichni poddaní. Mnišský systém je pevná diktatu-

ra. Mniši si uvědomují, že jejich moc není neomezená, ale kdokoliv si něco takového myslí, je potrestán. Proto byl Tibet naprosto uzavřen vlivům z vnějšku a do dnešního dne je stále nepřístupný. Mniši mají obavy, aby jejich nadpřirozené vlastnosti a předvádění zázraků neutrpěly vlivem cizinců. Energií vlastních rukou předvádějí vzplanutí růžence a podobně. Mniši mají různé stupně svatosti. Ti, kteří se uchýlí do ústraní jako poustevníci, žijí i několik let zazdění v jeskyních a věřící jim přinášejí máslový čaj. To je čaj, který je vylepšený žlutým máslem. Kromě máslového čaje se pije čaj s mlékem a solí. V historii Tibetu měli zatím jedinou ženskou reinkarnaci, která se jmenuje „Bouřlivá prasnice“ a žila jako abatyše v klášteře.

Co je zajímavé, buddhističtí mniši i buddhisté světi sobotu. Zachovávají sobotu jako den sváteční, den odpočinku, klidu. V Tibetu tradičně věří, že Země má tvar disku, že je plochá. Ani Darwinův nápad, že člověk a opice mají společné předky, není originální myšlenka. Tibetská legenda vypráví, že bůh Chenrezi měl démonickou milenkou, která se proměňovala v opici. Proto buddhisté cti opičího boha Hanumana. Tibeťané jsou potomci této lásky.

V Tibetu kromě polygamie existuje polyandrie — mnohomužství. Několik bratrů se ožení s jednou dcerou, kde není dědic. Tímto zvykem je zachován rodinný majetek. Nejstarší je pánem domu a bratři mají manželská práva pouze v jeho nepřítomnosti, nebo když nachází radovánky jinde. Děti, které se narodí mimo manželství, nemají dědičná práva. Pouze děti zákonitě manželky dědí a potom nezáleží, kdo z bratrů je otec. Rodinná krev je dědicům zachována. Hlavní je, že rodinný majetek neutrpí dělením a tahanicemi. Manželské uspořádání je stále a je jen málo případů rozvrácených manželství. Pro přežití je důležitější majetková stabilita než city. Manželská nevěra však byla v minulosti přísně trestána. Nevěrnému partnerovi uřízli nos.

Kvůli celibátním mnichům je v buddhistických zemích nadbytek žen a novorozená ženská pohlaví se někdy nechávají umřít. Mniši žijí celibátní život v kláštěrech a homosexualita je běžná. Mniši tím doka-

zují, že ženy nad nimi nemají žádnou moc, že je nepotřebují. Ti, kteří ženám neodolají a požádají o propuštění z mnišského stavu, se mohou oženit. Mniši, kteří podlehnou a nepožádají o propuštění, jsou potrestáni ztrátou úřadu i majetku. V Tibetu neexistuje trest smrti. Nezabijí ani zvíře ani jiného živočicha a v době sucha vyloví nebohé ryby, které by jinak v blátivých kalužích jezera ležely. Chovají je v kádích s vodou do příštího tání sněhu nebo deště.

Gurkové

Nakonec ještě světoznámí Gurkové. Letištní hala byla plná Nepálců v tmavě modrých oblecích s proučkem. Ženy v zářivých sárích s vetkanými zlatými vzory a plno malých dětí. Čekali na odlet do Hong Kongu. Gurkové, nejlepší vojáci světa, odjížděli s rodinami na další tři roky služby. Byli hovorní a stejně zdvořilí jako všichni lidé, s kterými jsme se v Nepálu setkali. Vůbec nevypadali jako nejobávanější vojáci, ale spíš jako venkovští dobráci.

Jak se stane z příslušníka mírumilovného národa nejlepší a nejobávanější voják? Gurkové jsou nejzdatnější vojáci, co se lidské výdrže týká. Od dětství šplhají jako kozy po stráních, bosí, vysušení a pražení neúprosným sluncem, v sušíně, prachu a kopcích, kde jsou nudličky políček a nekonečné stupně vzhůru. Jejich vegetariánské živobytí je naučí snášet hlad a nedostatek, aniž by si nařkali. Tvrdé životní podmínky naučí trpělivosti, odříkání a vytrvalosti, která se rovná ve zvířecí říši odolnosti kozla, který přežije a sežere kdejaký odpad i to, co je nestravitelné.

Zocelený Gurka se nedá nahradit zbraní ani strojem. Gurka má naprostou oddanost, poslušnost, disciplínu a navíc má rozum, který přijme jakýkoliv rozkaz. Stát se britským vojákem z povolání je pro každého Gurku ta nejvyšší čest a sen každého chlapce. Po skončení 15 let služby dostane Gurka kus půdy a stane se z něj zemědělec.

Evangelizační práce mezi Gurky vojáky je velice obtížná a snad jediná možnost, jak je dosáhnout, je právě v době, kdy jsou mimo domov. Ale i během vojenské služby jsou izolováni. Za křesťanské přesvědčení

je doma čeká konfiskace majetku nebo vězení. Aktivní křesťan má na vybranou.

Jak zakončit kapitolu poznání, která přinesla tolik nového, ukázala scénickou krásu, tváře a život lidí? Pohled do lidské duše, která od nepaměti touží po míru, klidu a soužití svým způsobem, znovu ukázal, že není jiné cesty než Boží. Lidské snahy unikají do nekonečna i nenávratna a sny se vzdalují. Bylo to nahlédnutí do živé minulosti a mrtvé přítomnosti.

—kas—

TROJEDINOST BOHA

—Druhé pokračování—

Myslíte si přátelé, že trojedinost Božího stvoření končí s předešlými příklady? Čtěme dále Bibli:

- ♥ *Já jsem světlo světa, kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života. (Jan 8:12)*
- ♥ *... jeho tvář (Ježíšova) zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý (Mat. 17:2), nebo:*
- ♥ *... uvidít Hospodin Bůh je štít a slunce ... (Žalm 84:12)*
- ♥ *... a kolem trůnu (Božího) duha ... (Zj. 4:3)*
- ♥ *... nad jeho hlavou byla duha, jeho tvář jako slunce ... (Zj. 10:1)*
- ♥ *... položil jsem na oblak duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí ... rozpomenou se na svou smlouvu mezi mnou a vámi i veškerým žitým tvorstvem a vody již nikdy nezpůsobí potopu ke zkáze všeho tvorstva. (Gen. 9:13-15)*

Před potopou nepršelo, proto lidé poznali duhu až po potopě. Všechny tyto verše zobrazují Boha jako světlo, slunce nebo duhu. Světlo Bůh stvořil hned první den. Světlo v Bibli často symbolizuje pravdu. Proto říkáme vysvětlit, osvětlit, osvěta,

svět. Svátý je ten, který je osvěcen, znalý pravdy. Od svatého odvozujeme svatbu, svátek, svítit atd. Všechna tato slova mají svůj kořen v pravdě, v Bohu, ve světle. Má tedy světlo také trojjedinou povahu jako Boží Božství? Musí mít.

Seďm barev duhy, což je dokonale rozložené světlo, určuje sedmerost Ducha svatého, popsáno v první kapitole Zjevení. Číslo sedm se v Bibli vyskytuje 608 krát, a téměř vždy toto číslo symbolizuje dokonalost. Proto v našich pohádkách máme „za sedmero řekami a sedmero horami.“ Proto pověřivost přisoudila sedmičce štěstěnu.

Když se světlo rozloží, tak na sedm barev. Všechny sedm barev však složíme ze tří základních barev. Číslo tři velmi často v Bibli symbolizuje úplnost. Bůh je úplný v trojjedinosti. Světlo se tedy skládá ze tří základních barev. Červená, modrá a zelená nám v žádaném poměru složí jakýkoliv myslitelný odstín kterékoliv barvy. Tohle si můžete ověřit v kterémkoliv barevném televizoru a televizním projektoru. Televizor promítá na obrazovku jen tyto tři základní barvy. Filtry namíchají už požadovanou barvu. Světlo je tedy opět trojjediné — červené, modré a zelené. Čtvrtá barva je žlutá, to když smícháme červené světlo se zeleným. Pátá barva je sytě modrá, indigo, když smícháme modré světlo se zeleným. Šestá barva je fialová, když smícháme modré světlo s červeným. A poslední, sedmá barva je bílá, když složíme červené, modré a zelené světlo dohromady. Odstíny — to už je záležitost poměrů. Všechny tři barvy složené dohromady jsou bílá barva. Cožpak se Bůh, jeho trojjediné svaté Božství neztotožňuje s bílou barvou? Jeho trojjediná plnost je symbolizována a odráží se v plnosti všech barev, což je nevinně bezhříšná bílá. Chybí vám černá? Černota totiž není barva ze světelného rozsahu, černota je úplná nepřítomnost jakéhokoliv světla. Bílá obsahuje plnost všech tří barev, černá neobsahuje žádnou ze tří barev. Bělost tedy symbolizuje plnost Božství, černota, tma, symbolizuje prázdnotu, nepřítomnost Božství. Peklo je černá prázdnota.

♥ *A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. (1. Jan 1:5)*

A to, prosím, Bible není učebnice fyziky. Hned mi přichází na mysl, a určitě i vám, která barva odpovídá Otci, která Synu a která Duchu svatému? Nechci být dogmatik, ale už od dítěte se mi zdálo, že zelená a modrá mají k sobě nejbližší. Obě barvy jsou studené. Barvoslepi obyčejně tyto dvě barvy od sebe ani nerozeznají. Žato červená je barva tepla, řekd bych až vařící, do očí nejřezavější, proto je nejviditelnější. Červená svou viditelností označuje nebezpečí, stopku, a podmiňuje rychlou reakci. A tak je nám už jasné, že viditelná, hmatatelná červená odpovídá Synu.

Zelená a modrá jsou si blízké tím, že jsou obě mnohem méně viditelné než červená, obě jsou si podobné, jako si je podobný např. neviditelný prostor a čas, neviditelná budoucnost a minulost, a neviditelná přímka a objem. Tedy, zelená a modrá odpovídají Otci a Duchu svatému. Zelenou se maskují vojáci a modrou letadla aby byli co nejneviditelnější ve stvoření. Zdá se vám, že spekulují? Pojďme tedy do Bible.

♥ *A hle, trůn na nebi a na tom trůnu někdo, kdo byl na pohled jako jaspis a karneol; a kolem trůnu duha smaragdová. (Zj. 4:3)*

Tohle je Bůh, sedící na trůnu. Ten, kdo seděl na trůnu byl jako jaspis jenž je neprůhledný, tedy viditelný a má červenou barvu, a karneol, jenž je sytě červený. Karneol je odvozen od latinského caro, což je maso a španělsky se masu říká carne. Maso je sytě červené. Na trůnu sedí hmotný Bůh Syn. Toho přece uvidíme v těle. Jenom Syn, druhá osoba trojjediného božství, je viditelný. V něm, v Synu, v druhé osobě, je přece vtěleno celé plné Božství. Červená, nejviditelnější barva biblicky odpovídá Synu.

Kolem trůnu byla duha smaragdová. Opravdu, duha je nehmataelná, téková jako mrak. A smaragd? Ten má přece zelenou barvu. Neviditelné pozadí, zdroj trůnu, na němž sedí Syn, je přece Otec,

kteřý odpovídá zelené barvě, která je, jak psychologové zjistili, nejvíce uklidňující.

Vraťme se ještě k Synu. Syn se stal hříchem za všechny. Na Syna, Ježíše Krista, Otec vložil všechny naše hříchy. Hřích je symbolizován červenou barvou.

♥ *Pojďme, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. (Iz. 1:18)*

Ježíš má rudé roucho skropené krví, což dosvědčuje tento verš:

♥ *Kdo přichází z Edomu, kdo v rouchu rudém jde s Bosry? Kdo je ten v úboru velebném, hrdejší kráčejcí ve své veliké síle? Já, který právem vyhlásuji, že na vítězství stačím. (Iz. 63:1)*

Duch svatý tedy musí odpovídat zbývající modré barvě. Snad nejvýstižnější verš, který potvrzuje modrost Duchu svatého je, když Bůh hovoří k Židům, k Sionu a zvěstuje jim jejich budoucnost:

♥ *Ty utištěná, víchrem zmítaná, útěchy zbavená, hle, já ti do omítky vsadím drahokamy, za základ ti dám safíry (ty jsou modré) cimbuří ti udělám rubínová (tedy červená) brány berylové (zelenkavé) a celé tvé obezdění z drahokamů. Všichni tu synové budou Hospodinovými učedníky. (Iz. 54:11-13)*

Tohle je velmi výstižný verš. Židé, aby se v budoucnosti mohli stát Božími učedníky, musí mít základ, a to je modrý safírový Duch svatý. Pouze Duch svatý přesvědčí a zvěstuje pravdu. Základy obyčejně nejsou vidět. Avšak rubínová červená cimbuří jsou nejviditelnější na celé stavbě. Červené věže viditelně symbolizují Ježíše Krista. Když Židé uvidí červené cimbuří, stojící na modrých neviděných základech, budou přitahováni, aby vstoupili i do Otce, aby byli v celé stavbě trojjediného Božství. A do této Boží stavby projdou zelenými branami, a tak budou i v Otci.

Světlo

Povězme si však ještě více o fyzikálních vlastnostech světla. Ty nám přece musí odhalit mnoho z Boží povahy, vždyť nás Pavel nabádá, že přemýšlení o viditelném stvoření nám odhalí neviditelné vlastnosti Boha.

Jeden z nejvýznamějších objevů moderní vědy je, že světlo, a tím tedy i hmota, ve své základní atomické stavbě má dvě povahy, které jsou protichůdné, a přesto v úplné harmonii. V určitých podmínkách se světlo jeví jako vlnění, v jiných situacích se světlo chová jako tok hmotných částic. Tato podvojná povaha světla, a tím i subatomické stavby hmoty, je nejvýznamějším paradoxem moderní vědy. Několik málo fyziků tvrdí, že tento paradox bude v budoucnu vyřešen, a zjistí se s konečnou platností, zdali se světlo šíří vlněním, nebo tokem hmotných částic. Většina vědců je však přesvědčena, že tato duální, podvojná povaha světla, kterou nazývají komplementaritou (to jest doplňkovostí), je skutečná, třebaže je mimo naše chápání.

Povaha světla a hmoty se stala základem slavného vědeckého principu neurčitelnosti, který učí, že je nemožné úplně určit a pochopit chování subatomických částic, které jsou výchozí podstatou hmoty a světla. Vzdálenosti v subatomárním světě jsou příliš malé a rychlosti příliš rychlé, takže fyzikální měření — a představivost člověka — zabraňují vytvoření vyhraněného názoru na podstatu světla a hmoty. Proto existují dvě uznávané, i když protichůdné vědecké matematicko-fyzikální disciplíny, které řeší podstatné otázky hmoty a světla ze dvou pohledů. Jsou to vlnová mechanika a kvantová mechanika. A tak obě povahy světla, vlnová i částicová, jsou přijímány silnou většinou vědců jako současně pravdivé, třebaže paradoxní.

Princip komplementarity, doplňkovosti, byl popsán fyzikem Nielsem Bohrem a Maxem Bornem. Tento princip doplňkovosti prorůstá a protkává celou Bibli. Vždyť ve stvoření se odráží Boží povaha. Biblické zdánlivé paradoxy, kterými nás, křesťany, bombardují intelektuální nevěřící, jsou v úplném souladu s vědeckým principem komplementarity, doplňkovosti, který

uznávají téměř všichni fyzikové. Například, Bůh je neviditelný v Otci a Duchu, a tyto osoby by odpovídaly vlnové mechanice světla. Syn je naopak viditelný a hmotný, proto odpovídá kvantové mechanice světla. Kdo napsal Bibli? Duch svatý, nebo lidé? Autor Duch svatý by byl souběžný se vlnovou mechanikou a lidsší autoři s kvantovou mechanikou. Kdo byl Ježíš Kristus? Bůh nebo člověk? Jeho Božství odpovídá neviditelné vlnové mechanice světla, a jeho tělesné lidství kvantové mechanice. Jak je možné, že nás Bůh vyvolil a zároveň požaduje, abychom se rozhodli jej následovat? Na toto téma bylo napsáno určitě více teologických knih a studií, než na jakékoliv jiné. Jedni si říkají kalvinisté, ti tvrdí, že pouze Bůh nás vyvolil ke spáse, a my nemáme do jeho volby co říci. Tímhle operuje můj nevěřící kamarád: „Pavle, tebe Bůh vyvolil, mne ne, tak co mohu dělat? Tebe má rád, mne ne.“ Právem zesměšňuje extrémní kalvinismus. Kalvinismus je vlnová mechanika světla, která popírá kvantovou mechaniku světla. Druhým extrémem jsou arministé. Extrémní arminismus učí, že pouze rozhodnutí člověka je to, co se počítá, a Bůh přijímá hříšníky pouze na základě lidského rozhodnutí, a ne na základě svého rozhodnutí. Arminismus je kvantová mechanika světla, popírající vlnovou mechaniku.

Proto, když se mne někdo zeptá, zdali jsem kalvinista nebo arminista, vždy odpovím — jsem obojí současně. Když popřu jeden princip, tak vlastně popírám oba, a tím i celou Boží povahu. Připomeňme si, že v subatomickém světelném a hmotném světě jsou vzdálenosti minimální a rychlosti maximální. Světlo ztělesňuje Boží povahu. Pro Boha je vše nejbližší a ke všemu se dostane nejvyšší rychlostí. Zde naše představivost končí. A přesto si někdy myslím, že ani ne. Když se mne můj syn optal, zdali tíhne více ke Kalvinovi nebo Arminiu, odpověděl jsem — k oběma stejně. Byl překvapen. Filip, můj syn, tíhne totiž více ke Kalvinovi, tedy více k Božímu než k lidskému rozhodnutí. Tak jsem mu to pěkně otcovsky vysvětlil na základě houpačky, tedy prkna na koze, tak, jak jsme se houpávali jako děti. Jeden konec prkna je kalvinismus a druhý konec arminismus. Když si

sednu na kterýkoliv konec prkna, tak prkno není v rovnováze. Ale Bible učí rovnováze. Podle Bible nás Bůh srvcované vyvolil, a podle Bible se také musíme sami rozhodnout. Proto tento paradox tolik křesťanů řeší tak, že si sedne doprostřed prkna, tedy na kozu, a tvrdí, že pravda je uprostřed, čímž zastávají ten nejprůhlednější nesmysl, že o našem spasení totiž nerozhoduje ani Bůh, ani my. Tomuhle se v politice říká neutralita. To už je logičtější být extrémním kalvinistou nebo arministou. Ale Bůh přece ve stvoření odhalil svoji povahu těm, kdo přemýšlejí, takže nemají výmluvu. Bůh se přirovnal tolikrát ke světlu, tedy i k jeho podvojně povaze. Proto Boží prkno, jeho délka, tj. vzdálenost z jednoho konce na druhý, vzdálenost od kalvinismu k arminismu, je nejmenší vzdáleností a rychlostí přesedání z jednoho konce na druhý, z kalvinismu na arminismus, je ta nejmaximálnější. S minimální vzdáleností a maximální rychlostí můžeme sedět na obou koncích prkna současně. Jenom tak můžeme být stoprocentně biblisty, tedy stoprocentními kalvinisty a stoprocentními arministy současně. Nevím, zdali jsem Filipa přesvědčil. Bible nás učí: sed' na obou koncích současně, což se nám zdá být paradoxní. Ale vědci mají pro tento paradox povahy světla a hmoty, jehož jedna stránka je vlnová mechanika a druhá stránka je kvantová mechanika, vědecký výraz — princip komplementarity — doplňkovosti. Bible potvrzuje vědecký princip komplementarity. Vždyť tento princip stvořil Bůh, aby sebe sama obkreslil ve stvoření.

Bůh je trojjediný, a všechny Boží osoby Božství jsou vzájemně neoddělitelné. Přesto Ježíš, když na kříži nesl hříchy nás všech věřících, zvolal: „Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Kdyby byl Syn z trojjediného Božství úplně vyloučen, trojjediné osobní Božství by se zhroutilo tak jako by se zhroutil vesmír bez hmoty. O to šlo přece Satanovi, roztrhnout neoddělitelné. Otcovo zdánlivě paradoxní opuštění Syna, ač jsou neoddělitelní, si mohou vysvětlit pouze na základě komplementarity. Syn, když nesl naše hříchy, tak byl současně od Otce a Ducha stoprocentně oddělen, ale stále k nim stoprocentně patřil. Spojení zde odpovídá vlnové mechanice a oddělení kvan-

tové mechanice. Pamatujeme, ve hmotě a světle, v jejich podstatách jsou rychlosti maximální a vzdálenosti minimální. Proto můžeme vysvětlit, že Bibli napsali stoprocentně lidé a stoprocentně Duch svatý. Proto o naší spáse rozhoduje stoprocentně Bůh a stoprocentně se rozhodujeme sami. Proto je Ježíš Kristus stoprocentně Bohem a stoprocentně člověkem. Proto je Bůh všudepřítomný, protože se pohybuje maximální rychlostí v minimálních vzdálenostech. Bůh je i vševědoucí, protože ke každému a ke všemu má nejbližší, a ke každému a ke všemu se dostane maximální rychlostí. A Bible říká: „nenaplníji snad nebesa?“ Boží povaha je přece odhalena ve veškerém stvoření, když přemýšlíme, takže nemáme výmluvu. I zdánlivá paradoxnost Boží neměnnosti a jeho odpověď na naši modlitbu? Není to snad také komplementarita?

Nezákladnější biblické křesťanské učení je, že Ježíš Kristus je současně člověkem i Bohem. Úplný člověk a opravdový Bůh. Spojení těchto dvou povah v Kristu je tak důležité a reálné, že jeho popření určuje učení Antikrista.

♥ *Každé unuknutí, které vede k vyznání, že Ježíš Kristus přišel v těle je z Boha; každé unuknutí, které nevede k vyznání Ježíše, z Boha není. Naopak, je to duch Antikristův ... (1. Jan 4:2,3)*

V starověkých časech mnozí popírali Kristovo lidství, dnes je spíše popíráno jeho Božství. Oba bludy se totiž nemohou vyrovnat se zdánlivým paradoxem, že dvě tak vzdálené podstaty, lidství a Božství, mohou spolužít současně v jedné osobě. A přesto, stejný paradox vidíme v celém stvoření. Paradox podstaty Ježíše Krista, druhé osoby Božství, zdánlivě vězí v tom, že všudepřítomná vševědoucí Boží osobnost vězí v omezeném, ohraničeném, lidsky smrtelném, dočasném těle. Jenže celé stvoření nám zobrazuje úplně stejný zdánlivý paradox.

Vezměme si třeba prostor. Ten je nekonečný i konečný. Nebo čas. Ten je také věčný a dočasný. A stejně Kristus, ten je Božsky neomezený a lidsky omezený. Pro-

stor je v naší představivosti nekonečný, protože si neumíme představit, co by bylo za prostorem? Co? Více prostoru přece! „Neprostor“ pro nás neexistuje, protože vezíme v těle, které se musí prostorem pohybovat v čase. A právě proto, že je pro nás prostor představivě nekonečný, chápeme jej a měříme jej jen v konečných vzdálenostech. A úplně stejně je to třeba s časem. Co mohlo být před, nebo by mohlo být po čase. Co? Více času přece! Jsme prostě uvěznění v prostoru, v těle a čase. Proto čas, ač je nekonečný v našem časoprostorově-hmotném chápání, může pochopit a měřit jen v konečných trváních. A úplně stejně, Bůh je nekonečný a věčný, a proto může být námi pochopen jenom v konečných a dočasných kvantitách. Tvrdit, že v lidsky omezeném Ježíši nesídlí Božsky neomezený Kristus je stejné, jako tvrdit, že tento okamžik není čas, jenž je nekonečný, nebo že krychlový milimetr není prostor, jenž je také nekonečný. Totéž platí o hmotě.

—pst— dokončení příště

JE TATO NAUKA PÍSMEM SVATÝM?

Vydavatelství křesťanských sborů Ostrava vydalo útlou knížku Stanislava Ferreckého „Byl jsem svědkem Jehovovým.“ První náklad byl rozebrán okamžitě a připravuje se druhé vydání. Rádi bychom vás na tuto knížku upozornili a citujeme z kapitoly „Věřící s pozemskou nadějí:“

Jedno z tvrzení, jimž jsem až do nedávna věřil, byla nauka o dvou rozdílných nadějích pro dvě skupiny křesťanů, kteří se od sebe nemusejí lišit ničím jiným než letopočtem narození. Svědkové mě učili, že Pán Ježíš vezme k sobě pouze 144.000 křesťanů. Svě tvrzení opírají o slovo ze Zjevení 14:1-3, kde apoštol Jan píše, že viděl stát na hoře Sión spolu s Beránkem 144.000 lidí, vykoupených ze země, a svědkové toto číslo chápou numericky doslova podle litery.

Jen těch 144.000 prý tvoří duchovní Izrael, církev, která je zapsána v nebesích. Výběr pro tento elitní počet byl prý započat o letnicích, kdy byl vylit Duch svatý, a byl ukončen v roce 1935. Dnes prý žije na zemi už jen poslední zbytek této extratřídy. Asi 9.000 členů. Všichni jsou samozřejmě členy náboženské organizace Svědků. Sami si říkají „pomazaný ostatek.“ Dnes tedy prý pouze oni:

- ☛ jsou znovuzrozeni a mají nebeskou naději;
- ☛ jsou ospravedlněni a jsou Kristovými bratry;
- ☛ jsou naroubováni na Krista a jsou tedy ratolestmi vinného kmene;
- ☛ jsou třídou pšenice z Ježíšova podobentví (Mat. 13:24–30);
- ☛ jsou výběrem věrného a rozvázného otroka, který má dávat pokrm v pravý čas (Mat. 24:45–47);
- ☛ jsou odpovědní za výklad Písma, tedy za syčení čeledi Páně;
- ☛ mají právo jíst chléb a pít víno při večeři Páně.

Všem ostatním Svědkům — tedy i mně — prý zbývá tzv. pozemská naděje. Ústředí nás nazvalo „druhy Kristových bratří.“ Naše naděje je závislá na tom, uznáme-li výsady elitní skupiny, budeme-li ji poslouchat a přijmeme-li její výklad Písma.

Bratr Januszkiewicz z Polska napsal do časopisu „SLOWO PRAWDY“ následující:

Nauka Svědků Russela (Jehovových) má za úkol namluvit lidem, že člověk není nic víc nežli jiné stvoření (doslovně zvíře, dobytek), na základě mylně tlumočeného textu z knihy Kazatel 3:18–21. V tomto textu Šalamoun vyslovuje pochybnosti o tom, když říká:

♥ *Kdo ví, zda duch lidských synů stoupá vzhůru a duch zvířat sestupuje dolů k zemi? (Kaz. 3:21)*

Svědkové Jehovovi tvrdí, že tomu tak je a z toho vytvořili dogma. Bible říká:

♥ *Není jedno tělo jako druhé, nýbrž jiné tělo mají lidé, jiné zvířata, jiné ptáci, jiné ryby. (1. Kor. 39)*

Mimo to se snaží odsunout text o mukách a odplatě za hříchy. Hříšný člověk, dle jejich nauky, umírá, a tím končí navždy jeho bytí, když žádného pekla, muk, trestu a odplaty za hříchy není! Podobně mluví polské přísloví: „Hulaj (hýň, vesel se) duše, pekla není!“ Jiného mínění byl apoštol Pavel. Přečtete si text první epistoły Korintským 15:33–34 a výstrahu apoštola Pavla v listě Galátským 1:6–9. Údaje o víře a nauce Svědků Jehovových (Russela) jsem vypracoval na základě jejich publikací k výkladům Písma svatého „Bůh je pravdivý,“ část I., II., III. aj.

Svědkové Jehovovi učí:

☛ Boží Trojice neexistuje

☛ Bible o Trojici svaté:

♥ *Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. (2. Kor. 13:13)*

☛ Ježíš není Bohem

☛ Bible o Ježíši jako Bohu:

♥ *Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ Ježíš mu odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce ...“ (Jan 14:8,9)*

♥ *Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ (Jan 20:28)*

☛ Duše je smrtelná

☛ Bible o duši:

♥ *A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit u pekle. (Mat. 10:28)*

☛ Není života za hrobem

📖 Bible o životě po smrti:

♥ Když Beránek rozlomil pátou pečeť, spatřil jsem pod oltářem ty, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali. A křičeli velikým hlasem: „Kdy už, Pane svatý a věrný, ukonáš soud a za naši krev potrestáš ty, kdo byli na zemi?“ (Zj. 6:9,10)

☞ Peklo neexistuje

📖 Bible o pekle:

♥ „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!“ (Mat. 25:41)

♥ Moře vydalo své mrtvé, i smrt a její říše vydaly své mrtvé, a všichni byli souzeni podle svých činů. Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero. (Zj. 20:13-14)

☞ Není věčných muk a trestu za hříšný život

📖 Bible o mukách za hřích:

♥ Bude pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neředěné do číše svého hněvu; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A jeho muka neuhasnou na věky věků a dnem ani nocí nedojde pokoje ... (Zj. 14:10,11)

♥ „A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.“ (Mat. 25:46)

☞ Ježíš nevstal z mrtvých tělem, ale pouze duchem

📖 Bible o Ježíšově zmrtvýchvstání:

♥ Podívejte se na mé ruce a nohy: užděl jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně. (Luk. 24:39)

☞ Na věčnosti budou dvě třídy (kategorie, stupně): nebeská a zemská

📖 Bible — Je jeden oučinec a jeden pastýř:

♥ Mám i jiné ouce, které nejsou z tohoto oučince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo, jeden pastýř. (Jan 10:16)

☞ Zemské vrchnosti (vlády) jsou od ďábla

📖 Bible o zemských vrchnostech a vládách:

♥ Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti vládnoucí moci, vzpírá se Božímu řádu. Kdo se takto vzpírá, přivolává na sebe soud. (Řím. 13:1,2)

☞ V r. 1914 Ježíš pojal kralování v nebi a Satan byl v tomto roce svržen na zemi

📖 Bible — Ježíš mluví o svém panování:

♥ O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec. (Mk. 13:32)

☞ V r. 1918 bylo první zmrtvýchvstání

📖 Bible o zmrtvýchvstání:

♥ Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe a ti, kdo zemřeli v Kristu, ustanou nejdříve; potom my žijí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru ustříc Pánu. A pak už nauždy budeme s Pánem. (1. Tes. 4:16,17)

☞ Hříšníci nevstanou z mrtvých, protože zemřou jednou provždy

📖 Bible — Každý ustane z mrtvých:

♥ Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druhí k pohané a věčné hrůze. (Dan. 12:2)

👉 Ježíš přikázal mužům i ženám chodit od domu k domu

📖 Bible — Příkaz Ježíšův:

♥ Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mat. 28:19,20)

👉 Ježíš přijde podruhé neviditelně a svět ho neuvidí

📖 Bible — Ježíš přijde viditelně:

♥ Hle, přichází v oblacích! Uzdí ho každé oko, i ti, kdo ho probodli a budou kuřli němu naříkat všechna pokolení země. Tak jest, amen. (Zj. 1:7)

👉 V modlitbě náleží vzývat Boha jménem Jehova, neboť jinak se modlíme ke stromu, řece aj.

📖 Bible — Ježíš učil učedníky:

♥ Vy se modlete takto: Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. (Mat. 6:9)

👉 Jehovovi svědci učí, že po vzkříšení dá Bůh všem lidem novou příležitost, aby se stali Jehovovými svědky. Kdo tuto nabídku odmítne, ten bude úplně zničen a vyhlazen a nebude vůbec existovat.

📖 Bible — Ježíš připravil všem spásným příbytky:

♥ V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já. (Jan 14:2,3)

👉 Máte-li zájem o traktát „Jehovovi svědci a křesťanství“ napište si na adresu:

Józa Novák
1601 Bramsey Drive
Mississauga, Ontario
L5J 2H8, CANADA

HLAS AND - DOBRÁ NOVINA - HCJB, QUITO

Vysílání v 5:00 hodin UTC (ČSFR - 6:00 v zimě, 7:00 v létě) uslyšíte denně v pásmech 11, 25, 31 a 49 metrů, na kmitočtech 25950, 11835, 9610 a 6205 kHz. Vysílání v 18:00 hodin UTC (ČSFR - 19:00 v zimě, 20:00 v létě) uslyšíte denně v pásmech 11, 13, 16 a 19 metrů, na kmitočtech 25950, 21480, 17790 a 15270 kHz.

Distribuční připomínky, objednávky knihy a časopisu "Zápas o duši", gazet a traktátů, ostatních tiskovin a materiálů adresujte na Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš. Dobrovolné příspěvky pošlete poukázkou "A" - název účtu: Tiskový fond ZOD-Brno, číslo účtu: Komerční banka Brno 179 042 - 621. Zahraničným čtenářům: Please mail your tax deductible contribution to: World Radio Missionary Fellowship P.O. Box 553 000 Opa Locka FL.33055 USA. Mark your check "For Czechoslovak magazine", account 1-5140-312-71312

Zápas o duši vydávají Pavel a Klára Steigerovi, HCJB World Radio Missionary Fellowship, Box 691, Quito, Ecuador ve Vydavatelství Křesťanských sborů Ostrava. Vychází šestkrát do roka. Tisknou Ostravské tiskárny s.p. Ostrava. Podávání novinových zásilek povoleno Jihomoravským ředitelstvím spojů v Brně č.j. P/3-1700/91 ze dne 8.2.1991. Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.